

**Media Bureau
Hizb ut Tahrir Nederland**

DE TOEKOMST VOOR MOSLIMS IN NEDERLAND

NA 20 JAAR ASSIMILATIEBELEID

Media Bureau
Hizb ut Tahrir Nederland

DE TOEKOMST VOOR MOSLIMS IN NEDERLAND

NA 20 JAAR ASSIMILATIEBELEID

Media Bureau
Hizb ut Tahrir Nederland

www.hizb.nl

Voor het eerst gedrukt in Nederland in het jaar 2022

Titel	De toekomst voor moslims in Nederland: na 20 jaar assimilatiebeleid
Auteur	Okay Pala (hoofd mediabureau van Hizb ut Tahrir Nederland)
Gepubliceerd door	Mediabureau Hizb ut Tahrir Nederland

Inhoudsopgave

1. Introductie	1
2. Een historisch overzicht: de verschuiving in het Nederlands beleid jegens de moslims	5
3. Een blik op belangrijke termen: integratie, assimilatie, islam en kapitalisme	15
<i>Integratie versus assimilatie</i>	15
<i>Islam versus kapitalisme</i>	17
4. De praktische stijlen en middelen van de assimilatiestrategie	19
<i>De assimilatiestrategie</i>	19
<i>Praktische uitingen van de assimilatiestrategie</i>	20
<i>Uitingen van beloningsstrategie (wortel-en-stokbeleid)</i>	20
a. Oproep tot secularisme	20
b. Westerse vrijheden	21
c. Politieke participatie	22
<i>Uitingen van bestraffingsstrategie (wortel-en-stokbeleid)</i>	23
a. Symbolen en uitingen	23
b. Goddelijke oordelen van islam (ahkaam as sjaria)	24
c. Centra voor islamitische vorming	25
d. Onafhankelijke groepen die opkomen voor de moslims	26
5. Kritiek op het assimilatiebeleid (anti-islambeleid)	28
<i>Het idee van de natiestaat leidt historisch en intellectueel gezien tot uitsluiting van de ander</i>	28
<i>Het opleggen van overtuigingen aan de ander met het argument van integratie is onderdrukking</i>	32

<i>Het integratiebeleid vraagt van de minderheid om zich aan te passen zonder dat de meerderheid dat hoeft te doen</i>	35
<i>Assimilatie leidt niet tot wederzijds begrip en beter samenleven, maar naar polarisatie, onderlinge haat en onderdrukking</i>	36
<i>Tot slot</i>	40
6. Onze visie: Samenleven met behoud van identiteit	42
<i>Het alternatieve samenlevingsmodel: islam</i>	43
<i>Het concept van Taabi'yyah: behoud van identiteit tezamen met het houden aan de wet</i>	44
<i>Islam houdt rekening met andersdenkenden</i>	48
7. De toekomst van moslims in Nederland	53
<i>De ontwikkelingsgeschiedenis van het Westen met andersdenkenden</i>	54
<i>Islam als vijandbeeld</i>	56
<i>Twee belangrijke variabelen voor de politieke koers van Nederland</i>	61
<i>Een toekomst met uitdagingen vereist standvastigheid</i>	64
8. Conclusie	67
<i>Begrip van de politieke realiteit en begrip over de religie</i>	68
<i>Het proactief uitdragen van Islam als oplossing</i>	72
<i>Het stellen van de juiste prioriteiten</i>	74
<i>Standvastigheid</i>	75
<i>Oproep tot eenheid van de moslimgemeenschap</i>	75
Tot slot	78
Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims in Nederland	79
<i>Fase 1: het treffen van noodzakelijke voorzieningen</i>	80
<i>Fase 2: het proces van emancipatie</i>	83
<i>Fase 3: Islam als een probleem</i>	88

Samenvatting

In deze publicatie gaan we in op twintig jaar assimilatiebeleid. Alhoewel de Nederlandse overheid nooit openlijk officieel heeft gesproken over assimilatie van moslims, blijkt vanuit historisch oogpunt dat beleidsmakers wel degelijk een assimilatie voor de moslims in Nederland voor ogen hebben. Dit wordt onder meer aangetoond met een blik op de beleidsvoering van de afgelopen twintig jaar in Nederland ten aanzien van de moslims.

Verder wordt uiteengezet wat de verschillende relevante termen zijn die van belang zijn voor de moslims, zoals het verschil tussen integratie en assimilatie. Daarbij wordt ook uitgelegd hoe de assimilatie praktisch in Nederland wordt uitgevoerd middels het wortel – en stokbeleid.

De conclusie van deze publicatie is een kritiek op het assimilatiebeleid en de fundamentele ideologie waarop het beleid is gestoeld, namelijk de seculiere kapitalistische ideologie. Er wordt een alternatieve visie gepresenteerd voor het samenleven tussen de moslims en niet-moslims op basis van de islamitische ideologie. Tot slot wordt in deze publicatie een antwoord gegeven op de vraag over de toekomst van moslims in Nederland.

Ter onderbouwing van de verschillende bevindingen is tevens een bijlage toegevoegd met een chronologische samenvatting van de meest belangrijke punten uit beleidsnota's van de afgelopen twintig jaar. Deze publicatie tracht een verdiepende visie mee te geven op het assimilatiebeleid in Nederland en een dieper politiek bewustzijn teweeg te brengen bij de moslimgemeenschap.

1. Introductie

Zonder meer is 11 september 2001 een dag die zijn stempel heeft gedrukt op de moderne wereldgeschiedenis. Na de aanslagen op onder andere de Twin Towers in de Verenigde Staten werd door de Amerikaanse president George W. Bush een wereldwijde “War on Terror” afgekondigd. Onder het mom van het bestrijden van terreur viel de Verenigde Staten samen met haar westerse bondgenoten moslimlanden binnen. Tegelijkertijd werden er in de Verenigde Staten talrijke ingrijpende maatregelen ingevoerd die zich heel specifiek richtten op de moslimgemeenschap, omdat moslims met gewelddadigheden in verband werden gebracht. Dit zorgde ervoor dat de moslimgemeenschap als geheel in het vizier kwam te staan.

Ook Nederland schaarde zich, samen met de andere Europese lidstaten, achter de oorlogsretoriek van de Verenigde Staten. De toenmalige minister-president van Nederland, Wim Kok, benadrukte dat Nederland ook in oorlog was met het internationale terrorisme. Hiermee werd ook in Nederland een nieuwe fase ingeluid met betrekking tot overheidsbeleid ten opzichte van de moslims. Islam en de islamitische uitingen werden nu benaderd als een veiligheidsvraagstuk en het zogeheten “islamdebat” barstte los. Islam werd bestempeld als een vreemde religie die niet past in de moderne westerse samenleving en werd doelbewust geproblematiseerd. Het ontstane anti-islamklimaat werd vervolgens weer gebruikt ter rechtvaardiging van het doordrukken van nog meer beperkende en discriminerende maatregelen jegens de moslimgemeenschap.

1. Inleiding

De gebeurtenissen van 11 september 2001 en de openlijke campagne tegen islam die daarop volgde, fungeerden slechts als katalysator van een veel dieperliggend probleem. Het groeiende aantal moslimgastarbeiders in Nederland was namelijk niet van plan om terug te keren naar het land van herkomst en de Islam die zij meebrachten drukte steeds meer zijn stempel op het Nederlandse landschap. Moskeeën met hoge minaretten, hoofddoeken in het straatbeeld en een demografische verandering van mensen met een migratieachtergrond in grote steden, veranderde het oer-Hollandse landschap, tot ongenoegen en frustratie van politici en beleidsmakers die de sentimenten verwoordden van het volk.

Hoe dienden zij om te gaan met de moslims die een andere levensvisie, andere opvattingen en denkkaders hadden, die anders waren dan de dominante Nederlandse normen en waarden? Nooit eerder waren de westerse samenlevingen namelijk in de recente geschiedenis geconfronteerd geweest met een dergelijk vraagstuk, aangezien de acceptatie van het secularisme en de daaruit voortgekomen normen en waarden breed werden gedragen. Met de komst van de moslims veranderde deze samenstelling en de westerse overheden werden geconfronteerd met de fundamentele vraag: hoe dient een samenleving gebaseerd op een seculiere ideologie om te gaan met andersdenkenden?

Het antwoord hierop van de Nederlandse overheid was niet eenduidig en veranderde door de jaren heen. Met als gevolg dat het standpunt en het beleid ten aanzien van de moslimgemeenschap mee veranderde. De ontwikkelingsgeschiedenis van de Nederlandse overheid in haar omgang met moslims kan daarom onderverdeeld worden in verschillende fases. Van tolerantie van moslimgastarbeiders tot

1. Inleiding

aan het eisen dat samenleven enkel en alleen mogelijk is met personen die de seculiere visie op het leven, de scheiding van religie van het leven en de daaruit voortvloeiende normen en waarden hebben omarmd. We kunnen stellen dat er een historische transitie heeft plaatsgevonden van een integratiebeleid naar een assimilatiebeleid. De koers die de Nederlandse overheid sedert jaren vaart kan daarom aangemerkt worden als een assimilatiebeleid of nog specifiek, een anti-islambeleid.

Moslims in Nederland reageren op verschillende manieren op dit beleid. Sommigen zijn bewust en verzetten zich, anderen zijn bewust en weten niet precies hoe hiermee om te gaan en een ander gedeelte wordt door het assimilatiebeleid beïnvloed zonder het door te hebben. Dit komt door de geslepen manier van werken, hetgeen verder in deze publicatie uiteengezet zal worden.

Vanwege al deze negatieve ontwikkelingen is de toekomst van de islamitische identiteit in Nederland in gevaar. Als dit beleid zich doorzet is het nog maar de vraag in hoeverre de islamitische identiteit voor de huidige en komende generaties intact zal blijven. De mate van invloed van deze ontwikkelingen is afhankelijk van de wijze waarop we met dit beleid omgaan en in hoeverre we hier bewust van zijn en weerbaar tegen zijn. Indien wij deze maatregelen niet zullen nemen, dan is de kans groot dat we onze islamitische identiteit, die ons het meest dierbaar is verliezen.

Het doel van deze publicatie is om de moslims in Nederland bewust te maken van het assimilatiebeleid en de stijlen en middelen die ingezet worden om de islamitische identiteit te verzwakken. Hiermee willen we dat de moslims een paradigmaverschuiving realiseren en op een nieuwe en islamitische manier zullen kijken naar het beleid en weten hoe ze

1. Inleiding

hiermee om moeten gaan. Een manier die ons beter in staat zal stellen om het voortbestaan van de islamitische identiteit te kunnen waarborgen.

2. Een historisch overzicht: de verschuiving in het Nederlands beleid jegens de moslims

Om een goed beeld te krijgen van het huidige anti-islambeleid is het noodzakelijk om een blik te werpen op de recente geschiedenis sinds de komst van de moslim arbeidsmigranten tot heden. In dit hoofdstuk zal er een kort overzicht gegeven worden van de belangrijkste ontwikkelingen in die tijdperiode. Voor een uitgebreide analyse van de verschuiving van het integratiebeleid naar het assimilatiebeleid in Nederland, verwijzen we graag door naar het naslagwerk achterin dit boek getiteld 'De geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims in Nederland'. We hebben hierin getracht deze ontwikkeling aan te tonen middels officiële overheidsdocumenten en andere relevante stukken. Omwille van de leesbaarheid van dit boek hebben we ervoor gekozen om de uitgebreide analyse in een aparte bijlage te doen.

Ook hebben we ons in dit onderzoek slechts beperkt tot de verschuiving van het Nederlands beleid jegens de moslims van de afgelopen zestig jaar, terwijl de aanwezigheid van moslimimmigranten in Nederland en Europa teruggaat tot begin twintigste eeuw en zelfs nog verder. Pas sinds de jaren zestig is er sprake geweest van een vrije arbeidsmigratie van de moslims naar Europa. Het tijdperk daarvoor, tussen de Eerste Wereldoorlog tot de jaren zestig, waren de moslims die hier aanwezig waren afkomstig van westerse koloniën. Een deel van hen werd door de koloniale machthebbers ingezet tijdens de Eerste en Tweede Wereldoorlog om onder andere op Europees grondgebied te

2. Een historisch overzicht: de verschuiving in het Nederlands beleid jegens de moslims

strijden voor nationale belangen van de koloniale machten.¹ Een ander deel mocht studeren aan Europese universiteiten, zodat zij kennis konden nemen van de westerse cultuur en beïnvloed konden worden door de westerse cultuur. Dit met als doel om hun loyaliteit te winnen in de hoop dat zij de westerse belangen zouden dienen wanneer ze terug zouden keren naar het land van herkomst. Een ander deel werd naar Europa gehaald omdat ze collaboreerden met de koloniale bezetter tegen hun eigen volk en daardoor niet meer veilig waren, zoals sommige moslims van Indonesische en Molukse komaf.

Dit zijn slechts een aantal voorbeelden van de aanwezigheid van moslimmigranten vóór de jaren zestig. De realiteit is dat er in diverse West-Europese landen verschillende ontwikkelingen hebben plaatsgevonden met betrekking tot de aanwezigheid van moslims en hun koloniale ambities. Maar wat al deze voorbeelden gemeen hebben is dat vóór de jaren zestig de aanwezigheid van moslimmigranten in Europa gekoppeld is aan westers kolonialisme in de moslimlanden.

Pas na de jaren zestig kwam de migratiestroom van moslims naar West-Europa op gang. Dit keer niet als onderdeel van de koloniale politiek maar vooral als gastarbeiders. Aangezien beide tijdperken (voor de jaren zestig en erna) een verschillende realiteit kennen, hebben we ervoor gekozen om de ontwikkelingen na de jaren zestig te belichten omdat dit meer aansluit op onze huidige realiteit als nazaten van moslimmigranten.

¹ <https://www.thenationalnews.com/world/europe/the-forgotten-muslim-heroes-of-the-first-world-war-1.738030>

2. Een historisch overzicht: de verschuiving in het Nederlands beleid jegens de moslims

In de jaren zestig, na de komst van de eerste arbeidsmigranten, legde men de nadruk op het regelen van noodzakelijke voorzieningen zonder aandacht te schenken aan de taal en cultuur van de migranten. Dit met het oog op een gemakkelijke terugkeer naar het land van oorsprong. De islamitische cultuur van de arbeidsmigranten werd initieel niet beschouwd als een probleem omdat men in de veronderstelling was dat de aanwezigheid van de moslimgastarbeiders tijdelijk van aard zou zijn en dat religie geen belangrijke rol meer speelde bij de moslims. De moslimlanden hadden namelijk na de val van de Khilafah in 1924 (in Istanbul), een secularisatieproces meegemaakt. In plaats van één Khilafah die alle moslims vertegenwoordigde, waren er nu meerdere seculiere natiestaten. Islam werd gescheiden van het leven en speelde geen rol meer in het ordenen van de samenleving en de staat. Ook werd islam als een bindende politieke entiteit verwijderd uit de hoofden van de moslims en louter gepresenteerd als spiritueel geloof, zoals het christendom.

De Nederlandse samenleving had eerder al een proces van secularisatie van de samenleving (en ook van hun religie) achter de rug en ging ervan uit dat een dergelijk verloop ook van toepassing zou zijn op islam en de moslims.

Bovendien had men eerder ervaring opgedaan met een gering aantal moslims in hun samenleving. De moslims werden benaderd vanuit het perspectief van onderdaan van de koloniale machthebbers en niet als volwaardig staatsburger die iets te eisen hadden. Deze zienswijze jegens de moslims veranderde niet plotseling met de komst van de moslimgastarbeiders in de jaren zestig. De moslims waren tenslotte te gast en men dacht dat de islamitische cultuur die de moslimgastarbeiders met zich meebrachten, net zoals het christendom niet opgewassen zou zijn

2. Een historisch overzicht: de verschuiving in het Nederlands beleid jegens de moslims

tegen het verlichte westerse gedachtegoed. Men zag dus in islam geen dreiging voor de samenleving.

In de jaren tachtig kwam de overheid tot het besef dat de arbeidsmigranten voorgoed in Nederland zouden blijven. Dit resulteerde in een beleid dat gericht was op het idee van de emancipatie van de migranten, zodat ze hun achterstandspositie in de samenleving konden wegwerken. Dit uitte zich onder andere in het feit dat moslims zich organiseerden in de vorm van islamitische organisaties, verenigingen en moskeeën. De overheid tolereerde dit omdat dit gezien werd als een vorm van deelname aan de samenleving. Het achterliggende idee was dat door deelname aan de seculiere samenleving, de eroderende werking van de Nederlandse cultuur zijn werk zou doen en islam zou doen laten verdwijnen. De overheersende gedachte was dat de Nederlandse cultuur en samenleving superieur zouden zijn aan islam.²

Eind jaren tachtig, schreef de Brits-Indiase auteur Salman Rushdie, het boek 'De Duivelsverzen' waarin hij islam en de Profeet Mohammed ﷺ beledigde. Iran vaardigde een fatwa uit waarin het opriep om Rushdie te doden. De moslims gingen wereldwijd massaal de straten op om te demonstreren tegen 'De Duivelsverzen'. Ook in Nederland gingen moslims eensgezind demonstreren tegen het verschijnen van het boek in Nederland.

Met de Rushdie-affaire kwam de Nederlandse overheid tot het besef dat de islamitische cultuur van de moslimmigranten een

² Thijl Sunier werkwijze van NCTV onder de loep tijdens een paneldiscussie van MRWN

2. Een historisch overzicht: de verschuiving in het Nederlands beleid jegens de moslims

belangrijkere rol speelde dan men aanvankelijk had gedacht. Niet alleen zouden de moslims zich blijvend vestigen maar ook islam zou een blijvend onderdeel worden van de Nederlandse samenleving.

Het optreden van de moslims op een dergelijk georganiseerde wijze, ter verdediging van islam zorgde voor veel ophef in de Nederlandse politiek en het publieke domein. De toenmalige minister van Binnenlandse Zaken Van Dijk, noemde de demonstraties een “eye-opener”: “We kregen in de gaten dat dit muisje een staartje zou kunnen hebben, namelijk toenemende spanningen in Nederland.”³

Het integratiebeleid dat zich aanvankelijk richtte op etnische factoren van de arbeidsimmigranten in plaats van culturele factoren, kwam hiermee tot een einde. De Rushdie-affaire was een kantelpunt voor de Nederlandse overheid omdat men inzag dat islam een onwankelbare positie bleek te hebben voor de moslimgastarbeiders.⁴ Dit besef vertaalde zich onder andere ook in het taalgebruik jegens de gastarbeiders. In het integratiedebat verwees men steeds vaker naar ‘moslimmigranten’ in plaats van ‘arbeidsmigranten.’

De Rushdie-affaire kan daarom aangemerkt worden als één van de eerste botsingen binnen de recente geschiedenis tussen Nederland en de moslimmigranten.

³ Kamerstuk Tweede Kamer, 1988-1989 kamerstuknummer 20800 VI, ondernummer 25.

⁴ Dronkers, ‘De tolerante natie en haar “multireligieuze drama”’, 165.

2. Een historisch overzicht: de verschuiving in het Nederlands beleid jegens de moslims

In de jaren negentig verschoof het islamdebat zich steeds meer richting 'de westerse cultuur' versus 'de islam' stellingname waar de Nederlandse moderne en seculiere identiteit afgezet werd tegen de 'achtergestelde cultuur' van de moslimmigranten in Nederland.

De eerste wrijvingen begonnen te ontstaan rond identiteit. Er werd gesproken over een minderheid en de meerderheid. Ideeën zoals de meerderheidscultuur, historische verworvenheden, vrijheid en de positie van de vrouw voerden de boventoon in het maatschappelijk debat.

In dezelfde periode vond er buiten de landsgrenzen een politieke aardverschuiving plaats die niet alleen de geopolitieke verhouding van de wereld voorgoed zou veranderen maar ook grote invloed zou hebben in Nederland, namelijk de val van het communisme.

De Sovjet-Unie was een ideologische grootmacht die een tegenpool was van het Westen. Na de val van de communistische Sovjet-Unie ging het Westen terug van de "rode bedreiging" (lees: communisme) naar de "groene bedreiging" (lees: islam).

Net voor de ineenstorting van de Communistische Sovjet-Unie hield de toenmalige NAVO-opperbevelhebber John Galvin zijn afscheidsrede in Brussel en sprak de volgende woorden uit: *"We hebben de Koude Oorlog gewonnen, na zeventig jaar afwijking (wegens het conflict met het communisme) keren we terug naar het werkelijke conflict van de afgelopen 1300 jaar: dat is de grote confrontatie met de islam."*⁵

⁵https://www.unisiegen.de/phil/evanthéo/mitarbeiter/naumann/dokumente/feindbild_06_druckfsg.pdf

2. Een historisch overzicht: de verschuiving in het Nederlands beleid jegens de moslims

Ook in Nederland maakte deze ‘ander’ plaats voor de nieuwe vijand in de vorm van de islam.⁶

Midden jaren negentig zwengelt VVD-leider Frits Bolkestein het islamdebat verder aan. Hij geeft een pleidooi dat de komst van moslimmigranten met hun eigen normen en waarden zorgt voor instabiliteit en verbrokkeling. Hij vindt dat islam een groot gevaar vormt en roept op tot een conservatieve benadering.

Volgens hem staat de Nederlandse samenleving door de immigratie van moslims onder toenemende druk van een cultuur die 'natuurlijk onverenigbaar' is met westerse waarden. De Nederlandse cultuur die deel uitmaakt van de Europese beschaving staat volgens hem boven de islamitische cultuur. De overheid moet daarom het bewustzijn van de eigen cultuur vergroten.⁷ Daarom pleitte hij voor assimilatie van de moslims in de westerse samenleving.⁸

Deze negatieve tendens jegens islam en de zogenaamde superioriteit van de westerse cultuur, werd voortgezet en zorgde voor een klimaat waarin de aanvallen op islam openlijk gevoerd konden worden en waarin islamhaat kon prevaleren. Intellectuelen, beleidsmakers en politici die zich tegen islam uitspraken schoten als paddenstoelen uit de grond. Zo schreef Pim Fortuyn in 1997 het boek: "Tegen de Islamisering van onze ‘cultuur’ en nam een duidelijke stelling tegen islam in Nederland.

⁶ (Ibrahim, 2010; Ruigrok & Van Atteveldt, 2007; Shaw, 2012)

⁷ <https://www.trouw.nl/cultuur-media/de-islam-loopt-zeshonderd-jaar-achter-bij-het-christendom~b7b80140>

⁸ Frits Bolkestein: “Assimilatie is de beste integratie”
<https://www.hpdetijd.nl/2009-12-30/assimilatie-is-de-beste-integratie>

2. Een historisch overzicht: de verschuiving in het Nederlands beleid jegens de moslims

Ook noemde hij islam een achterlijke cultuur.⁹ Het idee dat islam een verlichting nodig zou hebben, net zoals de joods-christelijke traditie dit heeft ondergaan, werd gepromoot.

Vanaf de jaren tachtig tot aan de aanslagen van 11 september 2001 bleven de aanvallen op islam beperkt tot stemmingmakerij en zwartmakerij. De aanslagen van 11 september 2001 markeren zonder twijfel een nieuw kantelpunt in de recente geschiedenis van Nederland in de omgang met moslims. Waar het idee van assimilatie initieel in de jaren negentig enkel werd gedragen binnen beperkte kringen, is het nu overgegaan tot een breed gedragen oplossing voor de aanwezigheid van de moslims in de seculiere samenleving. De opkomst en populariteit van de LPF van Pim Fortuyn was onder andere het resultaat hiervan. Het anti-islamklimaat domineerde heviger dan voorheen en dit was een voedingsbodem waar anti-islampartijen konden gedijen en het politieke speelveld konden domineren.

Na 11 september 2001 blijven de aanvallen op islam niet meer beperkt tot stemmingmakerij en zwartmakerij, maar worden er ingrijpende antiterreurwetten ingevoerd. In 2002 besluit men dat deze antiterreurwetten ook in het strafrecht in de gehele Europese Unie moeten gelden. In 2004 wordt de Wet terroristische misdrijven aangenomen en een Nationaal Coördinator Terrorismebestrijding in het leven geroepen. Sindsdien zijn de bevoegdheden voor politie, justitie en de lokale overheid alsmaar verruimd.

Voor het eerst is dan ook een andere koers te zien in het overheidsbeleid in Nederland, zoals beschreven in de nota 'Weerbaarheid tegen radicalisering van moslimjongeren' (2005).

⁹ <https://www.trouw.nl/nieuws/pim-fortuyn-opende-terecht-discussie-over-moslims~b7a11eda/>

2. Een historisch overzicht: de verschuiving in het Nederlands beleid jegens de moslims

Dit beleid richt zich bijna uitsluitend op de islam en de moslims als een probleem. De nieuwe generatie moslims wordt vatbaar geacht voor ‘radicalisering’. De overheid werkt daarom ook aan een strategie om de ‘radicalisering’ van moslims tegen te gaan.

In 2010 gaf de Duitse bondskanselier Merkel aan dat het multiculturalisme heeft gefaald. Ook de toenmalige Britse premier David Cameron, riep de Europese lidstaten op om het “gespieerde liberalisme” te tonen jegens eenieder die de westerse normen en waarden niet onderschrijft. Hiermee werd wederom een startsein gegeven voor een verscherping in de aanpak van islam en de moslims in Europa. Ook Nederland gaat hierin mee, dit wordt duidelijk in de integratienota: ‘integratie, binding en burgerschap’ (2011). Daarin wordt het volgende gezegd: *“Van migranten mag gevraagd worden de vaardigheden te verwerven die nodig zijn om in de Nederlandse samenleving te participeren en naar vermogen bij te dragen aan de ontwikkeling daarvan. Dat vergt niet alleen beheersing van de Nederlandse taal of het voorzien in het eigen levensonderhoud door inkomen uit arbeid, maar evengoed respect voor en het delen van de kernwaarden van de Nederlandse rechtsstaat: vrijheid, verantwoordelijkheid, gelijkwaardigheid, tolerantie en solidariteit.”*

Uit de nota kan geconcludeerd worden dat de verschillende etnische en culturele groepen in de samenleving niet zijn samengekomen tot een nieuwe eenheid. De onderliggende overtuiging hierbij is dat samenleven enkel en alleen kan met één unieke cultuur, met andere woorden: een gedeelde set van normen en waarden. In de praktijk komt hierbij voor nieuwkomers de inburgering als beleidsoplossing. Voor nakomelingen van moslimmigranten uit de jaren zestig, die deze seculiere normen en waarden van de samenleving niet hebben omarmd is een assimilatiebeleid onder het mom van een integratiebeleid van

2. Een historisch overzicht: de verschuiving in het Nederlands beleid jegens de moslims

toepassing. Het doel hiervan is het smeden van een nieuwe eenheid waarbij de seculiere normen en waarden door eenieder gedeeld wordt.

3. Een blik op belangrijke termen: integratie, assimilatie, islam en kapitalisme

In deze publicatie zullen enkele termen veelvuldig gebruikt worden waarvan het noodzakelijk is om deze correct te begrijpen en de termen goed te onderscheiden. Deze zijn, integratie versus assimilatie en islam versus kapitalisme.

- Integratie
- Assimilatie
- Islam
- Kapitalisme

Integratie versus assimilatie

Zoals reeds is aangegeven, is het assimilatiebeleid een antwoord op een fundamenteel vraagstuk: hoe dient een samenleving die gefundeerd is op een bepaald idee, in dit geval de scheiding van religie van het leven en de westerse normen en waarden, om te gaan met mensen die dit idee niet hebben omarmd? Op deze vraag zijn er in essentie twee relevante antwoorden geformuleerd: integratie en assimilatie.

De term integratie betekent het uitwisselen van identiteit tussen verschillende groepen om te komen tot een situatie van wederzijdse acceptatie¹⁰. Assimilatie betekent daarentegen het aanpassen van een groep aan een andere groep op dusdanige wijze

¹⁰ Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum. Ministerie van Veiligheid en Justitie: Een kwestie van tijd? De integratie van asielmigranten: een cohortonderzoek blz. 14

3. Een blik op belangrijke termen: integratie, assimilatie, islam en kapitalisme

dat het haar specifieke eigenschappen en eigen kenmerken volledig verliest¹¹

Integratie binnen de huidige context van de seculiere samenleving is de ruimte die wordt gecreëerd waarin de moslim uiting kan geven aan individuele aspecten van islam. Dit op voorwaarde dat de moslims bepaalde ideeën die voortkomen uit de westerse beschaving overnemen. Het beleid in Nederland vanaf de jaren zestig tot ongeveer de eeuwwisseling valt onder integratie. Men stond verschillende individuele uitingen van de islamitische identiteit toe, zonder dwangmatig het secularisme en haar normen en waarden op te leggen. Na de val van de Sovjet-Unie hebben het Westen en Nederland de focus verlegd van communisme naar islam. De groeiende zichtbaarheid van moslims woonachtig in de Nederlandse samenleving vergrootte het gevoel van een dreiging. Er heeft toen een verschuiving plaatsgevonden en de discussie over de aanwezigheid van de islam en de moslims werd prominenter in Nederland. We kunnen dus concluderen dat een multicultureel model, gebaseerd op integratie, gedeeltelijk werd toegepast.

De realiteit vandaag de dag en de laatste 20 jaar is dat het Westen niet alleen van ons eist de wetten te gehoorzamen, hetgeen een voor de hand liggende noodzaak is om het samenleven mogelijk te maken. Zij eist eveneens van ons om de onderliggende visie, waar de wetten op gebaseerd zijn en de normen en waarden die daaruit voortvloeien te omarmen. Van de moslims wordt geëist hun visie op het leven en hun toewijding aan de goddelijke

¹¹ Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum. Ministerie van Veiligheid en Justitie: Een kwestie van tijd? De integratie van asielmigranten: een cohortonderzoek blz. 14

3. Een blik op belangrijke termen: integratie, assimilatie, islam en kapitalisme

(islamitische) oordelen los te laten. Zodoende is er in feite sprake van assimilatie en niet van integratie. Assimilatie is dat de samenleving eist van de andersdenkenden om hun eigen ideeën los te laten en die van de samenleving te omarmen. Concreet betekent dit in onze huidige context dat de scheiding van religie van het leven als fundamenteel idee omarmd moet worden en dat de westerse normen en waarden als maatstaf voor het leven moeten worden gehanteerd. Dit moet dan de plaats innemen van de islamitische visie op het leven die gebaseerd is op de geloofsgetuigenis.

Islam versus kapitalisme

Kapitalisme is een ideologie die gebaseerd is op een specifieke kijk op het leven met als fundament de scheiding van de religie van het leven. Dit betekent dat religie zich enkel mag beperken tot het persoonlijke leven zonder dat deze een functie mag hebben in de ordening van de samenleving en staat. De mens is dan in plaats van god de enige wetgever en de enige die de normen en waarden bepaalt. Uit dit idee komen de verschillende vrijheden voort waarvan de grenzen zelf door de mens bepaald zijn.

Islam is eveneens een ideologie gebaseerd op een specifieke kijk op het leven met als fundament de geloofsgetuigenis. Deze stelt dat religie alle domeinen van het leven ordent, hetzij persoonlijk, in de samenleving of de staat. De schepper heeft hier dus als enige de positie die recht heeft op wetgeving en het bepalen van de normen en de waarden. Islam stelt dat de mens niet vrij maar gebonden is aan de grenzen die bepaald zijn door Allah ﷻ en Zijn Profet ﷺ.

3. Een blik op belangrijke termen: integratie, assimilatie, islam en kapitalisme

Hoewel zowel kapitalisme als islam beiden ideologieën zijn, verschillen ze fundamenteel in hun kijk op het leven en de ideeën die daaruit voortvloeien over de ordening van het leven van het individu, de samenleving en de staat.

4. De praktische stijlen en middelen van de assimilatiestrategie

De overheid hanteert in haar assimilatiebeleid een specifieke strategie en verschillende stijlen en middelen om de islamitische identiteit te verzwakken. Het is dus van groot belang om een goed beeld te krijgen van de praktische uitingen van dit beleid.

De assimilatiestrategie

De assimilatiestrategie is in feite een anti-islambeleid en het doel ervan is duidelijk te maken dat moslims welkom zijn op voorwaarde dat ze niet meer denken op basis van islam, maar denken op basis van het secularisme en de westerse vrijheden in de hoop een beperkte uitgedunde vorm van islam over te houden. Een 'liberale islam' waarbij de toewijding aan de goddelijke oordelen beperkt wordt door de grenzen die zijn bepaald door de seculiere visie op het leven. Het beoogde resultaat is een "Europese islam" of "rationele islam" of een islam als individuele aangelegenheid zoals het christendom. Een ware scheiding tussen de openbaring van Allah ﷻ en de ordening van het leven van de mensen. Een vorm van islam die zich beperkt tot individuele zaken waar het secularisme de ruimte bepaalt waarin de persoonlijke uiting zich mag voordoen.

Het doel van dit beleid is de vorming van de Nederlandse moslim. Dit is een moslim die de scheiding tussen religie en de samenleving omarmt en daarbij de westerse normen en waarden. Deze visie maakt islam onderschikt aan de geldende normen en waarden. Het resulteert in een moslim die het kapitalisme haar wilde koers laat varen in de verdere uitbuiting van de mensheid.

4. De praktische stijlen en middelen van de assimilatiestrategie

Praktische uitingen van de assimilatiestrategie

De assimilatiestrategie is geankerd op twee pijlers en dat is belonen en bestraffen. Om dit te verwezenlijken hanteert de Nederlandse overheid het wortel-en-stokbeleid met als doel het denken en handelen van de moslims te beïnvloeden. Wie secularisme en de westerse normen en waarden omarmt en uitdraagt wordt beloond met een podium, subsidies en acceptatie. Wie zich openlijk distantieert van het secularisme en de westerse normen en waarden wordt onder druk gezet. Vasthouden aan de islamitische levenswijze wordt steeds meer als het vasthouden aan een hete kool.

Om de assimilatiestrategie uit te voeren worden er verschillende stijlen en middelen ingezet om de uiteindelijke doelen te bereiken. In de volgende paragrafen trachten wij de voornaamste stijlen en middelen uiteen te zetten.

Uitingen van beloningsstrategie (wortel-en-stokbeleid)

Dit zijn de uitingen die gericht zijn op het belonen van moslims die de seculiere normen en waarden omarmen en hanteren om hun belangen te realiseren. We zullen slechts drie voorbeelden benoemen.

a. Oproep tot secularisme

Het secularisme is de scheiding van religie van het leven en de staat die de verschillende aspecten van het leven organiseert. De mens brengt hierbij een levensordering naar voren voor zichzelf. Op basis van de West-Europese ervaring heeft het secularisme zich twee fundamentele ideeën eigen gemaakt: individuele vrijheid als maatstaf om te oordelen en de democratie als regeersysteem. Moslimorganisaties worden ertoe aangezet om beide te onderschrijven. Zo werkt de overheid al jarenlang met ‘seculiere’

4. De praktische stijlen en middelen van de assimilatiestrategie

moslims, onder andere middels programma's zoals de "De Nieuwe Maan" en diens opvolger "De Sociëteit", om een "vrije" versie van islam te presenteren.

b. Westerse vrijheden

De vrijheid van het individu is het hoogste goed in het Westen. Deze kan ingedeeld worden in de volgende vier categorieën.

- Vrijheid van meningsuiting
- Godsdienstvrijheid
- Persoonlijke vrijheid
- Vrijheid van bezit

Omdat de vrijheid van bezit het meest prominent aanwezig is, wordt het secularisme ook wel het kapitalisme genoemd. We spreken van westerse vrijheden omdat ze voortkomen uit een specifieke historische sociaal-culturele ervaring in het Westen. Echter tracht het Westen deze als universele norm uit te dragen om hiermee haar hegemonie over de wereld te behouden. Het Westen draagt het secularisme en de westerse vrijheden uit en hoopt dat moslims hiertoe worden aangetrokken. Om dit te verwezenlijken krijgen organisaties en persoonlijkheden die als doel hebben deze ideeën uit te dragen en te promoten bij de moslims een platform aangeboden. Sterker nog, de Nederlandse overheidsdienst NCTV heeft plannen gesmeed om een campagne te lanceren om jonge moslims op een subtiele wijze te beïnvloeden¹². Toen het plan uitlekte heeft de NCTV ervoor gekozen bepaalde moslimorganisaties die een seculiere islam

¹² <https://www.volkskrant.nl/nieuws-achtergrond/nctv-wilde-met-geheime-campagne-moslimjongeren-beinvloeden~b0fa9d9e/>

4. De praktische stijlen en middelen van de assimilatiestrategie

voorstaan in het geheim te gaan subsidiëren. Daarnaast heeft het Westen in het algemeen in de praktijk ondervonden dat één van de meest praktische manieren om de denkwijze van moslims te veranderen politieke participatie is.

c. Politieke participatie

De participatie van moslims in het politieke leven in Nederland is de meest expliciete vorm van assimilatie. De realiteit van het politieke leven in Nederland wordt bepaald door de politieke partijen; groepen van mensen die een ideologie omarmen en die werken om het in de praktijk uit te voeren. De ideologie van de politieke partijen in Nederland is per definitie gebaseerd op het secularisme en de westerse normen en waarden. De uitvoering van de ideologie verloopt via het democratische regeerstelsel. Dit wil zeggen dat men zich verkiesbaar stelt om de mensen te vertegenwoordigen en hun belangen te behartigen. Hierbij is de mens zelf de bron van de wetgeving. Dus het politieke systeem is een uiting van de seculiere ideologie in de samenleving. Om hun belangen te behartigen bewandelen moslims in Nederland de weg van het politieke systeem door middel van participatie in de lokale, regionale en nationale politiek. Dit door aan te sluiten bij bestaande politieke partijen of door zelf een politieke partij te vormen. De partijleden definiëren hierbij hun doelen op basis van de ideologie die de samenleving heeft gevormd, zijnde het secularisme en de westerse normen en waarden. Dus zowel het politiek denken als het politiek handelen komt voort uit de seculiere ideologie. Het is daarom niet verbazingwekkend om te zien dat bijvoorbeeld een partij zoals DENK¹³ fervent allerlei moslimorganisaties en persoonlijkheden heeft ondervraagd in de

¹³<https://www.parlementairemonitor.nl/9353000/1/j9vvij5epmj1ey0/vkzxd8aw1lpk?ctx=vj0kbh64f5xu>

4. De praktische stijlen en middelen van de assimilatiestrategie

Tweede Kamer in het onderzoek naar buitenlandse financiering. Deze ondervraging bleek echter meer te gaan over de ideologische overtuiging van de ondervraagden dan de feitelijke buitenlandse financiering. Zo heeft de desbetreffende partij¹⁴ eveneens gestemd voor de motie van het verbod op antidemocratische partijen.

Uitingen van bestraffingsstrategie (wortel-en-stokbeleid)

De bestraffingsstrategie is bedoeld om ervoor te zorgen dat moslims afkeer krijgen van islam. Het zorgt voor een sfeer waarin moslims zelf afkeer krijgen van bepaalde uitingen van islam of zich tenminste ongemakkelijk voelen bij bepaalde uitingen ervan. De laatste decennia heeft dit zich geuit in aanvallen op verschillende aspecten van de islamitische levenswijze in Nederland. Deze aanvallen nemen vele vormen aan en diverse islamitische ideeën en uitingen worden geattaqueerd, veelal waar deze sterk verschillen van de Nederlandse norm en het ‘makkelijk scoren’ lijkt. Deze strategie richt zich in de praktijk op vier belangrijke gebieden:

a. Symbolen en uitingen

De islamitische symbolen en uitingen zijn de uiterlijke manifestatie van islam die zich in het publieke leven bevinden. Hierbij kan men denken aan bijvoorbeeld de moskee, minaretten, klederdracht en wijken waar veel moslims wonen en deze uitingen in overvloed te vinden zijn. Een voorbeeld hiervan is dat sinds jaar en dag de *bijaab*, *djilbaab* en *nikaab* worden aangevallen in Nederland en Europa. Met de wet ‘gedeeltelijk verbod gezichtsbedekkende kleding’ worden moslima's benadeeld die de overtuiging hebben dat de *nikaab* verplicht is. Dit zou nodig zijn voor de veiligheid en

¹⁴<https://www.tweedekamer.nl/kamerstukken/wetsvoorstellen/detail?id=2019Z.26042&dossier=35366>

4. De praktische stijlen en middelen van de assimilatiestrategie

zelfs voor goed menselijk contact. Zij hebben hierdoor niet langer vrije toegang tot essentiële zaken zoals onderwijs- en zorginstellingen, en zelfs niet tot het openbaar vervoer. Dit terwijl het volgens onderzoeken gaat om een klein aantal vrouwen in Nederland. In feite is het niqaabverbod enkel een opstap naar verdere kledingrestricties voor de moslimvrouw, zo getuigen ook de stappen die andere Europese landen hierin al hebben genomen¹⁵.

Belangrijk hierbij is dat recent het Europees Hof van Justitie zo ver is gegaan dat het heeft toegestaan dat de werkgever werknemers verbiedt de *hijaab* te dragen, omdat volgens hen 'neutraliteit' uitstralen in sommige omstandigheden zwaarder weegt dan de vrijheid van godsdienst¹⁶.

b. Goddelijke oordelen van islam (*abkaam as sjaria*)

De goddelijke oordelen van islam zijn in deze context de oordelen, normen en waarden die niet overeenkomen met de seculiere liberale visie zoals de rechten van de vrouw, besnijdenis van jongetjes, man-vrouw relaties, halal slachten, het huwelijk, concept van vroomheid, *oemma*, *Khilafah* en *djihaad*.

Niet alleen bij kleding, maar ook bij het huwelijk wordt geclaimd dat de vrouw beschermd moet worden tegen islam. Zelfs een artikel van het Wetboek van Strafrecht uit de tijd van Napoleon dat al sinds lange tijd niet meer wordt gehanteerd, wordt hiervoor uit de kast getrokken. Een voorganger van een religie mag geen

¹⁵ <https://nos.nl/artikel/2284871-parlement-oostenrijk-stemt-voor-wet-tegen-hoofddoeken-op-basisscholen>

¹⁶ <https://nos.nl/artikel/2389416-werkgever-mag-dragen-hoofddoek-verbieden-zegt-het-europees-hof-opnieuw>

4. De praktische stijlen en middelen van de assimilatiestrategie

religieus huwelijk sluiten voordat er een burgerlijk huwelijk is gesloten. Al meer dan 100 jaar is meerdere malen gesproken over het schrappen van dit oude artikel, maar sinds kort wordt dit gebruikt om zogenaamd de rechten van vrouwen te waarborgen. Iets waar volgens hen de islamitische wetgeving geen oog voor zou hebben. Voor allerlei andere relatievormen worden daarentegen geen belemmeringen opgeworpen. Er worden daarin juist steeds meer mogelijkheden geboden. Recent is gesproken over een verscherping van het verbod waarbij niet alleen degenen die het huwelijk sluit strafbaar zou zijn, maar ook degenen die in het huwelijksbootje stappen¹⁷. Ook hierbij voerde uiteraard het gevaar van een islamitisch huwelijk de boventoon.

Wanneer moslims iets organiseren waar vrouwen en mannen in dezelfde ruimte verblijven, wordt vervolgens het apart zitten van de geslachten geproblematiseerd. Deze 'segregatie' zou duiden op minderwaardigheid van vrouwen, ook indien de moslimvrouwen dit zelf willen. Zij bestempelen dit als een ouderwetse gewoonte die niet past bij gelijkwaardigheid en moderniteit. Evenzo de besnijdenis. Dit zou volgens hen de lichamelijke integriteit van het kind schaden en is onomkeerbaar. Volgens de westerse normen en waarden moet de godsdienstvrijheid hier wijken voor de persoonlijke vrijheid.

c. Centra voor islamitische vorming

Dit zijn de plekken waar islam wordt onderwezen en islamitische persoonlijkheden worden gevormd zodat de islamitische identiteit wordt uitgedragen en behouden blijft, zoals moskeeën,

¹⁷ <https://nos.nl/artikel/2281810-boete-voor-religieuze-huwelijken-is-een-eerste-stap-maar-er-is-meer-nodig>

4. De praktische stijlen en middelen van de assimilatiestrategie

Koranscholen, Arabische en Turkse taalscholen, instituten, middelbaar onderwijs en basisscholen.

Deze zogenaamde vrijheid vervalt ook voor de moslims wanneer het aankomt op hun moskeeën en (koran)scholen. Waar de moslims onder andere hun geloof leren en de islamitische cultuur wordt overgedragen van generatie op generatie. Deze worden tegengewerkt door de overheid en aangevallen in de politiek en de media. Bekende voorbeelden: de jarenlange tegenwerking van een smeercampagne tegen het Cornelius Haga Lyceum door verschillende overheidsinstanties¹⁸ en op diens dwingend verzoek ook de onderwijsinspectie, de verhoren van moskeebestuurders van moskeeën en islamitische onderwijsorganisaties in de ‘parlementaire ondervragingscommissie ongewenste beïnvloeding uit onvrije landen’ uit 2020¹⁹, en de ophef in de media over de Koranscholen door een onderzoek van Nieuwsuur en de NRC in 2019²⁰. Tot op het punt dat verschillende partijen een wetswijziging voorgesteld hebben zodat de onderwijsinspectie ook zou kunnen ingrijpen in het informele onderwijs.

d. Onafhankelijke groepen die opkomen voor de moslims
Dit zijn groepen en organisaties die opkomen voor de rechten van de moslims en kritisch zijn tegenover het anti-islambeleid.

Wat mogelijk nog meer afkeer opwekt, is het opkomen voor islam en de rechten van de moslims. De organisaties, moskeeën en

¹⁸ <https://www.trouw.nl/nieuws/haga-casus-laat-zien-dat-stigmatiseren-van-moslims-beleid-is~bfba4dd7/>

¹⁹ <https://nos.nl/artikel/2338454-kamercommissie-nederlandse-moskeeën-worden-beïnvloed-vanuit-onvrije-landen>

²⁰ <https://nos.nl/nieuwsuur/artikel/2303590-alfitrah-moskeeschool-eerst-niet-nu-toch-sektarisch>

4. De praktische stijlen en middelen van de assimilatiestrategie

persoonlijkheden die dit doen ondervinden smeercampagnes van verschillende media en tot aan de Tweede Kamer aan toe. Er is zelfs een ‘Taskforce tegen buitenlandse financiering en ongewenst gedrag’ in het leven geroepen²¹. Een unicum waarbij overheidsinstanties (eigenlijk) specifiek de moslims monitoren, hun eventuele buitenlandse financiering beknellen en alles wat maar als ongewenst gedrag wordt gezien actief tegenwerken. Ongewenst gedrag is gedrag dat niet strafbaar is volgens de wet maar als antidemocratisch wordt beschouwd. Bovendien is recent de wet aangescherpt om antidemocratische partijen en groepen te verbieden en ontbinden²².

²¹ <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/kamerstukken/2021/07/01/kamerbrief-taskforce-problematisch-gedrag-en-ongewenste-buitenlandse-financiering>

²² <https://www.rijksoverheid.nl/actueel/nieuws/2021/06/22/direct-verbod-op-antidemocratische-organisaties-mogelijk>

5. Kritiek op het assimilatiebeleid (anti-islambeleid)

We hebben in de voorgaande hoofdstukken en in het onderzoek in de bijlage aangetoond dat er in het Nederlandse overheidsbeleid de afgelopen halve eeuw ten aanzien van de moslimgemeenschap een verschuiving heeft plaatsgevonden van integratie van arbeidsmigranten naar assimilatie van moslims in Nederland.

Deze veranderlijke houding ten aanzien van andersdenkenden toont aan dat Nederland geen duidelijke visie heeft over het samenleven met andersdenkenden in haar samenleving. Evenmin slaagt zij erin om een inclusieve samenleving op te bouwen met de andersdenkende, zonder deze als vreemdeling of bedreiging te zien. In dit hoofdstuk zullen we duidelijk maken waarom het samenlevingsbeleid van Nederland faalt.

Het idee van de natiestaat leidt historisch en intellectueel gezien tot uitsluiting van de ander

Om de huidige realiteit van de natiestaten en hun omgang met andersdenkenden beter te kunnen begrijpen is een terugblik in de ontwikkelingsgeschiedenis van natievorming cruciaal. De westerse samenlevingen hanteerden voor de Verlichting de filosofie van het goddelijk recht waar de koning of heerser in de naam van religie regeerde. De soevereiniteit behoorde volgens deze denkwijze toe aan de koning en niet aan het volk. Hierdoor was hij degene die wetten maakte en regeerde over zijn onderdanen op voorwaarde dat zij hem dienden te accepteren en te gehoorzamen ongeacht hun etniciteit en de taal die ze spraken.

Echter keerden de westerse intelligentsia zich tegen het gezag van de kerk en tegen het idee dat de soevereiniteit behoort tot de

5. Kritiek op het assimilatiebeleid (anti-islambeleid)

koning of heerser. Volgens hen behoorde de soevereiniteit toe aan het volk. Hierdoor werden ze geconfronteerd met het vraagstuk: wie is het volk? Het volk werd volgens het middeleeuwse model gedefinieerd aan de hand van haar relatie met de koning als onderdaan en had geen vooraanstaande positie met betrekking tot regeren en wetgeven. De koning vertegenwoordigde het “volk”. In het nieuwe model daarentegen stond de mens en het volk centraal. Zij was de enige gezaghebbende met betrekking tot wetgeven en heersen. Dit vergde een nieuwe definitie van het “volk” en een antwoord op de vraag onder welke entiteit het volk vertegenwoordigd zou worden. Het antwoord hierop werd gezocht in het idee van natiestaten. Bij de vorming van deze moderne natiestaten in Europa hebben groepen mensen (volkeren en naties), met een gemeenschappelijke geschiedenis, leefgebied, religie en taal natiestaten gevormd die hen vertegenwoordigde. Qua uiterlijk leken ze op elkaar, hingen dezelfde religie aan en spraken min of meer dezelfde taal. Ondanks het bestaan van anderen die niet dezelfde gemeenschappelijke kenmerken deelden ontstonden desalniettemin natiestaten die overwegend gevormd werden uit mensen die wel deze gemeenschappelijke deeler hadden. Dit heeft geleid tot het idee van homogeniteit. Namelijk dat een volk op basis van gelijkaardige kenmerken een natiestaat vormt. Door de jaren heen is homogeniteit een gedeelde identiteit geworden die wordt vertegenwoordigd door de meerderheid. De andere groepen in de samenleving daarentegen werden als minderheid en als bedreiging gezien. De geschiedenis van intolerantie, etnische zuivering en uitbuiting van de ander is hier een gevolg van geweest in de relatie van natiestaten met hun onderdanen, in hun relaties met andere natiestaten in Europa en met andere beschavingen buiten Europa.

5. *Kritiek op het assimilatiebeleid (anti-islambeleid)*

Het idee van een natiestaat en het homogeniteitsprincipe brengt uitsluiting met zich mee. Aangezien het één niet kan bestaan zonder de ander, omdat de mensheid eenmaal divers is zal er in een homogeen samenlevingsmodel altijd sprake van ‘de ander’ zijn. Dit idee is nog steeds een diepgeworteld concept binnen het huidige denken van het Westen. Hoezeer men ook oproept tot de rechtsstaat, vrijheid, gelijkwaardigheid en tolerantie, zien we nog steeds dat er naar de samenleving gekeken wordt vanuit het “meerderheid en minderheid denken”, waar de meerderheid haar wil oplegt aan de minderheid. De oorsprong van zowel integratie als assimilatie stoelt op deze nauwe kijk jegens andersdenkenden en is verweven met een onderdrukkende arrogantie jegens de ander, of het nu iemand is die er anders uitziet door zijn donkere uiterlijk, of een moslim die anders denkt dan de “meerderheid”. Beide gevallen behoren tot de categorie “minderheid”.²³

Het “meerderheid en minderheid denken” zoals aangegeven is een uitsluitingsmechanisme dat de ander uitsluit, waardoor ook acceptatie van de ander uitblijft. Het is daarom niet vreemd dat ook de moslimmigranten die in de jaren zestig als tijdelijke gastarbeiders werden binnengehaald, beschouwd en behandeld werden als gast en niet als volwaardig lid van de samenleving. Hun aanwezigheid werd getolereerd omdat zij met een reden naar Nederland werden gehaald. Toen bleek dat ze niet tijdelijk maar permanent in Nederland zouden verblijven werd een beleid uitgestippeld om de kinderen van de gastarbeiders taallessen te verschaffen in hun moedertaal in de hoop dat ze de relatie met

²³ Universiteit van Gent faculteit politieke en sociale wetenschappen: Tussen Burger en niet-Burger: op zoek naar de invloed van het vreemdelingenconcept

5. Kritiek op het assimilatiebeleid (anti-islambeleid)

hun land van herkomst konden behouden en eenmaal teruggekeerd zich moeiteloos zouden aanpassen. Ook hier was geen sprake van acceptatie omdat het beleid de moslimgastarbeiders faciliteerde en motiveerde om terug te keren. Toen hiermee het beoogde resultaat niet werd bereikt en de moslims definitief een plek opeisten in Nederland begon men meer te eisen van de moslimgastarbeiders. Niet enkel het leren van de taal was noodzakelijk maar ook het leren en accepteren van de seculiere cultuur werd een vereiste. Dit werd in 1979 beschreven in het rapport 'Etnische minderheden': *“De Raad wil nadrukkelijk stellen dat evenzeer als minderheid en meerderheid elkaars opvattingen dienen te respecteren, beide moeten erkennen dat een optimaal deelnemen van minderheden aan de samenleving verandering van beider culturen vraagt. Een situatie waarin minderheid en meerderheid de eigen opvattingen buiten discussie stellen.”* Ook nu werden de moslim gastarbeiders niet beschouwd als volwaardige leden van de samenleving, ondanks dat de tweede generatie die hier geboren was, de taal goed beheerste en het reilen en zeilen van de Nederlandse samenleving goed kende. Zij bleven nog steeds het onderwerp van een specifiek integratiebeleid dat enkel voor hen gold en niet voor de rest van de leden van de samenleving. In alle fasen van integratie blijft de acceptatie van de ander afwezig. Een voorbeeld hiervan is dat er door de jaren heen diverse benamingen zijn gehanteerd om een naam te geven aan deze minderheden, zoals: gastarbeider, buitenlander, migrant, allochtoon, etnische minderheid, persoon met een migratieachtergrond, persoon met een niet-westerse migratieachtergrond. Wat al deze benamingen gemeen hebben is dat zij allen een beschrijving zijn van de ander. De moslims blijven hierdoor gepositioneerd worden als de ander ofwel een minderheid tegenover een meerderheid en zullen niet geaccepteerd worden zoals zij zijn.

5. *Kritiek op het assimilatiebeleid (anti-islambeleid)*

De ander zal daarom altijd worden beschouwd als de minderheid die zich dient te conformeren aan de meerderheid. Als gevolg worden voorwaarden aan minderheden opgelegd om samen te leven die niet worden opgelegd aan de meerderheid die in de dominante normen en waarden in de samenleving geloofd. Zolang de levensvisie, normen en waarden van de meerderheid niet door de minderheid worden overgenomen, zal deze tegenstelling en dit uitsluitingsmechanisme voortbestaan. Maar zelfs dan is de vraag of men volledig geaccepteerd zal worden aangezien mensen met een donkere huidskleur, die de levensvisie, de normen en waarden waar Nederland op gebouwd is van ganser harte hebben aangenomen nog steeds niet geaccepteerd worden. Een recent voorbeeld hiervan is de uitspraak van rechter in de zaak die aangespannen werd door de heer Mpanzu Bamenga²⁴, raadslid namens D66 in Eindhoven, samen met Amnesty International, RADAR, Control Alt Delete en PILP-NJCM tegen de Staat om een eind te maken aan etnisch profileren door de marechaussee. De rechter oordeelde dat etniciteit wel gebruikt mag worden in combinatie met andere indicatoren voor risicoprofielen. Hiermee wordt huidskleur een objectieve indicator voor crimineel gedrag of niet-Nederlanderschap.

Het opleggen van overtuigingen aan de ander met het argument van integratie is onderdrukking

Ieder mens behoort voor zover mogelijk de taal, gebruiken, tradities, gevoeligheden en normen en waarden van het gastland te kennen om zich op een bewuste manier te kunnen oriënteren in de samenleving. Dit is een vanzelfsprekendheid, maar integratie gaat verder dan dit. Het is niet enkel het kennen, maar ook

²⁴ <https://www.nrc.nl/nieuws/2021/09/24/rechter-koppelt-ten-onrechte-nederlanderschap-aan-witheid-a4059609>

5. Kritiek op het assimilatiebeleid (anti-islambeleid)

aanpassen aan en schikken naar de dominante normen en waarden in de samenleving. Integratie houdt in, zoals we eerder hebben beschreven, dat er sprake is van twee kampen die beiden geven en nemen. Het doel van integratie is om een soort samensmelting te realiseren van twee verschillende culturen. Deze samensmelting betekent niet dat de Nederlandse samenleving het dönerbroodje van de Turken overneemt of de muntthee van de Marokkanen en dat zij op hun beurt de stampot met boerenkool van de Nederlanders overnemen. Dit zijn gebruiken of gewoontes die niet verbonden zijn aan een specifieke overtuiging, maar aan smaak. De beoogde samensmelting hield in dat er van de moslims verwacht werd dat zij naast het behoud van hun islamitische identiteit ook de seculiere normen en waarden eigen moesten maken en dat zij afstand dienden te nemen van sommige normen en waarden die islam voorschrijft.

Met integratie bedoelt men dus niet enkel aanpassing met betrekking tot bijvoorbeeld het leren van de taal, het verbeteren van de arbeidspositie of het zich houden aan de geldende wetten, maar sociaal-culturele integratie waar men van de ander eist dat hij daarnaast ook zijn ideeën veranderd als voorwaarde om samen te leven en geaccepteerd te worden. Met integratie als oplossing vraagt men dus om iets van onze islamitische ideeën los te laten en iets van de seculiere ideeën te omarmen. Zelfs als men daar niet van overtuigd is. Dit is natuurlijk een onmogelijkheid, omdat het aannemen of verwerpen van ideeën gebaseerd is op bewijsvoering en overtuiging, niet op dwang. Het opleggen of eisen dat men overtuigd moet zijn van de seculiere normen en waarden als voorwaarde om samen te leven is daarom onderdrukking in haar puurste vorm. Zolang een dergelijke repressieve eis bestaat, kan er geen sprake zijn van behoud van identiteit noch van acceptatie en samenleven.

5. Kritiek op het assimilatiebeleid (anti-islambeleid)

De eis dat moslims iets van hun islamitische ideeën los dienen te laten en iets van de seculiere ideeën dienen te omarmen betekent dat er een compromis gesloten dient te worden tussen tegengestelde ideeën. Compromisoplossingen worden beschouwd als een belangrijke maatstaf waar het seculiere gedachtegoed op gebaseerd is. Secularisme stelt namelijk dat niet God maar de mens de allerhoogste entiteit is die het alleenrecht heeft op wetgeven. De mens bepaalt volgens hen de normen en waarden en wat goed en slecht is. Volgens dit gedachtegoed en deze visie worden de relaties van de leden van de samenleving geordend. Met de aanwezigheid van zoveel verschillende mensen met ieder zijn ervaring, denkcapaciteit en inzicht zullen er veel verschillende ideeën en meningen over uiteenlopende kwesties zijn. Dit zal tot chaos leiden en daarom ziet men heil in de oplossing van het compromis om tot een akkoord of besluit te komen.

Dit idee is een onjuist idee omdat het gebaseerd is op pragmatisme en niet op waarheid en waarheidsvinding. Een voorbeeld hiervan is het idee van LGBTQ+. Volgens islam worden deze zaken gezien als verboden en een grote zonde terwijl voor het seculiere gedachtegoed deze zaken gezien worden, als een uiting van individuele vrijheid en als iets goeds. Beide groepen staan met betrekking tot hun idee lijnrecht tegenover elkaar. Eveneens worden zowel de moslims als de LGBTQ+ aanhangers beschouwd als “minderheden”, waardoor ze niet geaccepteerd worden in de samenleving. Om acceptatie te verkrijgen baseren de LGBTQ+ aanhangers zich op het gelijkheidsprincipe. Aangezien de moslims ook in het kamp zitten van “minderheden” en geaccepteerd willen worden, gebruiken sommige van hen ook dit gelijkheidsprincipe. Volgens dit principe dient men op te komen voor de rechten van alle onderdrukte “minderheden”. Met als gevolg dat sommige moslims de LGBTQ+ beweging steunen en

5. *Kritiek op het assimilatiebeleid (anti-islambeleid)*

andersom de LGBTQ+ beweging de moslims steunt. Door deze tussenoplossing zijn de moslims tegen het oordeel van islam ingegaan door iets wat islam afkeurt te steunen en de LGBTQ+ beweging heeft een groep ondersteund die in essentie tegen het idee van LGBTQ+ is. Hiermee hebben beide kampen feitelijk iets van hun overtuiging moeten inleveren om tot een resultaat te komen dat niet in overeenstemming is met hun initiële idee of overtuiging. Deze seculiere maatstaf wordt de moslims opgedrongen want integratie vereist namelijk dat we als moslims compromissen moeten sluiten tussen de seculiere ideeën en die van Islam. Het gebruik van compromissen in islam over zaken die vaststaan en vastgelegd zijn door Allah ﷻ en Zijn Boodschapper ﷺ is uitgesloten. Tussen waarheid en valsheid bevindt zich niets anders dan valsheid. Waarheid en waarheidsbevinding is één van de meest belangrijke doelen van de mens die koste wat het kost beschermd en gekoesterd dient te worden. Ze kan niet onderhevig zijn of overgelaten worden aan de grillen en verlangens van de mens. Om deze reden is het sluiten van compromissen met betrekking tot de ideeën en oordelen van islam onverenigbaar met islam zelf. De maatstaf van de moslim is dat hij denkt, spreekt en handelt op basis van islam en niet op basis van een compromisoplossing.

Het integratiebeleid vraagt van de minderheid om zich aan te passen zonder dat de meerderheid dat hoeft te doen

Integratie vereist, zoals we eerder hebben gedefinieerd, dat beide partijen geven en nemen. Een terechte vraag die gesteld dient te worden is: welk aandeel heeft de Nederlandse samenleving met betrekking tot integratie? Welk islamitisch idee is bijvoorbeeld overgenomen en van welke seculiere ideeën is men afgestapt? In de realiteit zien we daar niets van terug terwijl dit wel van de

5. *Kritiek op het assimilatiebeleid (anti-islambeleid)*

moslims wordt geëist. Hoe vaak hebben de moslims te horen gekregen dat zij zich moeten aanpassen en dat ze moeten integreren in de Nederlandse samenleving? En hoe vaak heeft men zelf een spiegel voorgehouden en kritiek geuit dat de Nederlandse samenleving niets heeft genomen van de islamitische ideeën en afstand heeft gedaan van sommige seculiere ideeën? Was integratie niet dat twee partijen samen zouden smelten? Het feit dat men met twee maten meet en inconsistent is in hetgeen dat men als oplossing voorstelt maar zelf niet navolgt, spreekt boekdelen. Derhalve is integratie slechts een slogan om eenzijdig de ander iets op te leggen.

Assimilatie leidt niet tot wederzijds begrip en beter samenleven, maar naar polarisatie, onderlinge haat en onderdrukking

Assimilatie, zoals eerder gedefinieerd, is dat men van een groep binnen de samenleving eist dat zij op dusdanige wijze verandert dat ze haar unieke eigenschappen en kenmerken volledig verliest. Deze repressieve manier van denken is nu de norm geworden in de omgang van de overheid met de moslims.

Het doel van het assimilatiebeleid is om de moslims zover in hun manier van denken te beïnvloeden dat ze seculariseren, islam geheel of gedeeltelijk verlaten en geheel opgaan in de samenleving. Dit houdt in dat er een strijd wordt gevoerd tegen de islamitische ideeën en de overtuigingen van de moslims. Vooropgesteld dient te worden dat discussiëren op een beschaafde manier en dat men kritisch is en elkaar uitdaagt om dichter tot de waarheid te komen gestimuleerd dient te worden. Dit zorgt voor een beter begrip van elkaar en bevordert het samenleven. De strijd die de Nederlandse overheid echter voert tegen islam is middels propaganda, repressie, stemmingmakerij en het creëren van haat in de

5. Kritiek op het assimilatiebeleid (anti-islambeleid)

samenleving. Ook is het een oneerlijke strijd omdat deze gevoerd wordt door een staat tegen een specifieke groep van haar onderdanen die niet over de middelen en capaciteiten beschikt om zich als gelijke hiertegen te weren. Dit is de definitie van onderdrukking.

Het assimilatiebeleid creëert hierdoor een voedingsbodem voor sterke polarisatie binnen de samenleving, waar groepen mensen pal tegenover elkaar komen te staan. Waar religieuze en politieke overtuigingen van de moslims voortdurend worden aangevallen en onverdraagzaamheid en haat prevaleert in de samenleving. Dit uit zich in de realiteit in de vorm van moslimdiscriminatie, op de arbeidsmarkt, bij stageplaatsen, in de woonsector en tal van andere domeinen in het leven. Ook creëert het een onveilige omgeving waar anti-islam gerelateerde incidenten met de dag toenemen, waar met name moslima's de dupe van zijn.

Assimilatiepolitiek intensiveert de afkeer van islam en de moslims dusdanig dat er ook een publiek draagvlak gecreëerd wordt om een juridische basis te leggen om moslimgroepen en personen makkelijker te verbieden. Zo zijn er bijvoorbeeld twee wetten verder aangescherpt om antidemocratische partijen/ groepen en rechtspersonen makkelijker te verbieden en te ontbinden. Met deze nieuwe wetten gaat men zelfs verder dan ooit, door groepen en personen te verbieden die géén geweld plegen of geweld aanmoedigen maar te verbieden op grond van hun religieuze en politieke gedachten. Het afwijzen van de democratische principes omdat men er simpelweg niet van overtuigd is kan nu aanleiding zijn om als staatsgevaarlijk aangemerkt te worden, met alle gevolgen van dien. Dit is de uitwerking van de assimilatiepolitiek op juridisch vlak, welke als beton gegoten is in de wet. Dit maakt

5. Kritiek op het assimilatiebeleid (anti-islambeleid)

discriminatie op basis van overtuiging en repressie op wettelijke basis toegestaan.

Daarnaast bevat de assimilatiepolitiek talloze initiatieven en beleidsmaatregelen, zoals eerder genoemd is één daarvan de “Taskforce tegen buitenlandse financiering en ongewenst gedrag.” Deze taskforce is in het leven geroepen met als doel om buitenlandse financiering van moskeeën te stoppen en ongewenst gedrag te bestrijden. De doelgroep van deze taskforce zijn uitsluitend moslims en geldt dus bijvoorbeeld uitsluitend voor islamitische gebedshuizen en niet voor andere gebedshuizen. Ongewenst gedrag hier, is volgens de minister, gedrag dat niet strafbaar is door de wet maar, als antidemocratisch wordt beschouwd en dus bestreden wordt door het te dwarsbomen en actief tegen te werken. Dit maakt assimilatiepolitiek niet enkel discriminerend en repressief, maar eveneens grenzeloos. In plaats van zich conform de wet te gedragen, wordt de wet conform de assimilatiepolitiek gevormd. Hetzij door de wet te veranderen of door het simpelweg met de voet te treden met als reden dat de veiligheid en openbare orde in het geding is. Feitelijk is dit hoe democratieën werken, het volk mag wetten uitvaardigen die het wil. Ook dit bewijst maar weer eens dat de mens niet competent genoeg is om een stabiele en insluitende ordening voort te brengen voor de mensheid, zonder verleid te worden door haar belangen, haar grillen of haar angsten.

De assimilatiepolitiek gaat gepaard met de dreiging die uitgaat van de ander in de samenleving. Assimilatiepolitiek is niet levensvatbaar zonder de ander of zonder dat de ander beschouwd wordt als dreiging. Dit is hoe het assimilatiebeleid in Nederland werkt en in stand wordt gehouden. Door islam en de moslims, die behoren tot de ander, te benaderen als veiligheidsvraagstuk.

5. Kritiek op het assimilatiebeleid (anti-islambeleid)

Volgens hen gaat er een dreiging uit van islam en de moslims voor de toekomst van de seculiere Nederlandse normen en waarden. Hierdoor doet men het voorkomen alsof Nederland in een noodtoestand verkeerd, waar er andere regels gelden waardoor bepaalde grondrechtelijke vrijheden enkel voor de moslims beperkt kunnen worden.

Dit wordt allemaal gebaseerd op de premisse van dreiging. Terwijl tot nu toe niemand een empirisch bewijs of wetenschappelijke onderbouwing heeft kunnen geven dat de aanname klopt dat de moslims actief werken om de Nederlandse rechtsstaat omver te werpen of dat ze een gevaar vormen voor de Nederlandse normen en waarden. Dit is ver van de realiteit, het enige wat de moslims eisen is samenleven met behoud van hun islamitische identiteit.

Zelfs als men zou aantonen dat een dergelijk scenario gebaseerd is op gebakken lucht, dan nog steeds zou men niet afstappen van het discriminerende uitsluitingsbeleid zolang de ander bestaat. De ander, zoals eerder uiteengezet, is per definitie vreemd en zal niet geaccepteerd worden maar worden gezien als dreiging of potentiële dreiging. De kern van het probleem is, zoals aangegeven, het concept van de meerderheid versus de minderheid en het idee dat de ander een inherente dreiging vormt.

De visie van de assimilatiepolitiek ten aanzien van de ander is dus gebaseerd op wantrouwen en de notie van dreiging en gevaar. Terwijl deze visie (en diens conclusie) pertinent onjuist is, omdat er ook samenlevingsmodellen zijn die het leven met de ander niet baseren op wantrouwen en gevaar zoals bijvoorbeeld het islamitische samenlevingsmodel waar we later verder op in zullen gaan. De onjuiste en onterechte perceptie dat de ander altijd een dreiging vormt zegt in de eerste plaats veel meer over het

5. *Kritiek op het assimilatiebeleid (anti-islambeleid)*

vertrouwen dat de Nederlandse overheid heeft gesteld in haar eigen seculiere gedachtegoed en de normen en waarden waar haar samenleving op gebouwd is, dan de ander. Enkel een despotisch systeem tolereert geen tegenspraak of tegengeluid omdat het weet dat haar gedachtegoed zwak is, waardoor het haar toevlucht neemt tot repressie, onderdrukking en assimilatie: “iedereen moet denken zoals ik en iedereen moet doen zoals ik”. Ideeën dienen op basis van andere ideeën uitgedaagd en betwist te worden, niet door de ander je mening op te leggen.

Het is een zwaktebod van het seculiere systeem dat haar gedachtegoed ziet als een universele oplossing voor de mensheid, dat vrijheden, de rechtstaat, mensenrechten en gelijkheid met pracht en praal als paradepaartje presenteert, maar deze even gemakkelijk opzij zet wanneer het haar uitkomt. Het idee dat men afstapt van de vrijheden en rechtsstaat om de vrijheden en rechtsstaat te beschermen is uiterst zwak, aangezien de principes waar men zegt in te geloven juist in tijden van nood uitkomst zouden moeten bieden. Zodat eenieder kan zien en ervaren dat deze principes onwankelbaar zijn en daadwerkelijk in staat zijn om de problemen van de mensen doeltreffend op te lossen. Als men vreest dat deze ideeën niet bestand zijn tegen een stootje of beetje kritiek waarom zijn ze überhaupt aangenomen als principes? Getuigt dit niet van het feit dat men zelf geen vertrouwen heeft in het seculiere gedachtegoed en de normen en waarden die daaruit zijn voortgekomen? Waarom zouden de moslims dit wel moeten verinnerlijken?

Tot slot

Het seculiere gedachtegoed heeft fundamenteel gefaald om de moslims met behoud van hun islamitische identiteit een plek te geven in hun samenleving zonder van hen te eisen dat ze

5. Kritiek op het assimilatiebeleid (anti-islambeleid)

assimileren en uiteindelijk islam verlaten. Deze bekrompen houding naar de ander beperkt zich niet tot enkel het beleid dat een land voert, maar is terug te voeren naar de basis waar het beleid op gestoeld is, namelijk het seculiere gedachtegoed, het idee van de natiestaat en het idee van meerderheid en minderheid. Ook ligt het probleem van de seculiere landen niet enkel in de omgang met andersdenkenden in hun samenleving, maar ook in hun visie over het leven en de mensheid.

6. Onze visie: Samenleven met behoud van identiteit

De Islamitische principes schrijven ons voor om in deze samenleving de bestaande wetten, de onschendbaarheid van het leven, eigendom, eer en geloof te respecteren. Bovendien is dit noodzakelijk voor iedere samenleving waarin verschillende groepen samen willen leven. Echter is de eis dat men gehoorzaam is aan de wetten en heiligheden van de samenleving waarin men zich bevindt, wezenlijk anders dan wanneer de overheid van de moslims eist om ook de seculiere levensvisie en daarbij horende normen en waarden te omarmen en de eigen visie op het leven los te laten. Ons standpunt als moslims is dan ook niet dat wij tegen samenleven zijn, integendeel wij zijn voor samenleven, maar met behoud van onze identiteit

Ondanks de grote problemen die het seculiere gedachtegoed heeft en haar falende samenlevingsmodel, is het er desalniettemin in geslaagd om een bepaald denkkader neer te zetten waarbinnen hopeloos gezocht wordt naar oplossingen. Het is alsof er geen andere samenlevingsmodellen of denkkaders bestaan buiten het seculiere model. Dit komt omdat het alternatief niet of nauwelijks bekend is, waardoor we ons binnen het (denk)kader begeven dat ons door het seculiere systeem wordt aangereikt. Dit maakt de behoefte aan de islamitische visie op dit vraagstuk des te groter. We zullen daarom trachten om een korte uiteenzetting te geven van het islamitische samenlevingsmodel, omdat het een uitgebreid onderwerp is met veel details zullen we ons in deze publicatie beperken tot slechts enkele aspecten ervan.

6. Onze visie: Samenleven met behoud van identiteit

Het alternatieve samenlevingsmodel: islam

Het centrale element bij iedere samenleving is de mens: wat is zijn rol in de samenleving, hoe dienen de onderlinge relaties geordend te worden en wat zijn de zaken die hem verbinden en laten behoren tot een samenleving. Op deze vragen geeft het seculiere gedachtegoed een antwoord volgens het principe van de natiestaat, door de mensen te verbinden op basis van etniciteit, taal en zelfs huidskleur. Islam daarentegen beschouwt de mens in diens hoedanigheid als mens, niet aan de hand van etniciteit, huidskleur of de taal die hij spreekt. De Boodschapper van Allah ﷺ heeft gezegd:

“O mensen! Waarlijk jullie Heer is Eén en jullie vader (Adam) is één. Een Arabier is niet beter dan een niet-Arabier en een niet-Arabier is niet beter dan een Arabier; een blanke is niet beter dan een donkere en een donkere is niet beter dan een blanke – behalve in termen van vroomheid en goede daden.”²⁵

Islam maakt geen onderscheid tussen de mensen aan de hand van deze uiterlijkheden en gebruikt het ook niet als bouwstenen bij de vorming van haar staat en samenleving. Het hanteert daarentegen een intellectueel criterium om de mensen te verenigen. Dit criterium is de islamitische levensvisie. Hiermee wordt de mensheid verbonden, ongeacht de verschillen in huidskleur, etniciteit en talen. Diversiteit wordt erkend en gerespecteerd en op deze basis worden de relaties binnen de samenleving gereguleerd. Eenieder die overtuigd is van dit intellectuele criteria wordt onderdeel van de islamitische *oemma* (natie). Haar diversiteit is juist

²⁵ Moesnad Imaam Ahmad

6. Onze visie: Samenleven met behoud van identiteit

een teken en bewijs van de Grootheid van de Schepper en een teken dat haar visie een universele visie is die de mensheid aanspreekt in al haar diversiteit en deze ordent.

De samenleving en de staat wordt gebouwd op deze ideologische basis, waardoor islam de verbindende factor wordt tussen de mensen en hun relaties ordent. Door deze universele kijk naar de mens kenmerkt de islamitische samenleving zich als een inclusieve samenleving waar iedereen een plek heeft.

Ook stelt zij geen specifieke geografische en politieke grenzen voor. In plaats daarvan introduceerde islam het concept van *dar oel-islam* (huis van islam) en *dar oel-koefr* (huis van ongelooft), waar het de wereld in twee huizen verdeelde. Deze twee werden gedefinieerd met betrekking tot hun *hoekm* (wet) en hun *amaan* (veiligheid). Zo definieerde het *dar oel-islam* als het land waar de *abkaam* (wetgeving) van de islam worden toegepast en de veiligheid gewaarborgd wordt door de moslims en *dar oel-koefr* als het land waar de *al-abkam* van *koefr* (de wetgeving buiten islam) wordt toegepast en de veiligheid niet in de handen van moslims is.

Het concept van Taabi'yyah: behoud van identiteit tezamen met het houden aan de wet

Binnen het gebied dat valt onder *dar oel-islam* wordt de samenleving ingericht volgens islam waaronder de relaties met andersdenkenden. Dit is omdat islam vanaf de basis al rekening houdt met het bestaan van andersdenkenden in *dar oel-islam*. Alhoewel islam grote waarde hecht aan het concept van een islamitische *oemma*, neemt het deze niet als basis voor *taabi'yyah* (onderdaan schap) in haar samenleving. Zo zijn niet-moslims die wensen om in een islamitische samenleving te wonen welkom op

6. Onze visie: Samenleven met behoud van identiteit

basis van twee voorwaarden: dat zij gehoorzaam zullen zijn aan de openbare wetten en de specifiek voor hun geldende wetten en de *djizya* (een soort belasting) betalen. In ruil daarvoor garandeert de staat hun veiligheid, welzijn, welvaart, respect en ruimte voor de eigen specifieke religieuze en culturele identiteit. Ook zullen zij genieten van de rechten en plichten binnen dit kader en krijgen zij de status van *taabi'yyah*. Daarentegen zullen moslims, die ervoor kiezen om niet binnen het domein van *dar oel-islam* te verblijven, niet de status hebben van de *taabi'yyah* in de islamitische staat en ook niet genieten van de rechten die de niet-moslims met een *taabi'yyah* status wel hebben. Dit is omdat *taabi'yyah* iedereen omvat die permanent in *dar oel-islam* ofwel de islamitische staat verblijft, ongeacht of het een moslim of niet-moslim is. Eenieder die de status van *taabi'yyah* heeft is onderdaan van de islamitische staat en er mag geen onderscheid gemaakt worden tussen hen met betrekking tot de uitvoering van de wetgeving en het behartigen van hun belangen.

De niet-moslims met de *taabi'yyah* status dienen zich zoals aangegeven te houden aan de wet- en regelgeving van de staat, zoals dat ook verwacht wordt van de moslims. Dit is niet meer dan vanzelfsprekend, aangezien het houden aan de geldende wetten en openbare orde in een land geldt voor alle samenlevingen om niet te vervallen in chaos en wanorde. Hier wordt tussen de moslim en niet-moslim geen enkel onderscheid in gemaakt. Echter verordent islam dat niet-moslims in bepaalde kwesties wel mogen afwijken van de normatieve wetgeving. Deze uitzonderingsregel is omdat zij niet-moslims zijn. Dit wordt niet gedaan om hen te discrimineren, maar wordt gedaan omdat de religieuze en culturele identiteit van de niet-moslims in acht wordt genomen. Dit zal later in dit hoofdstuk verduidelijkt worden. Dit

6. Onze visie: Samenleven met behoud van identiteit

vormt onder andere de basis voor de omgang met niet-moslims in de samenleving.

De islamitische jurisprudentie houdt bij de ordening van islam in de samenleving rekening met niet-moslims en maakt onderscheid tussen wetten met “islam als voorwaarde” en “wetten zonder islam als voorwaarde”. De eerste heeft betrekking op islamitische wetten die enkel van toepassing zijn op moslims, niet op de niet-moslims. Waar de tweede betrekking heeft op islamitische wetten die van toepassing zijn op zowel moslims als op de niet-moslims. De kwesties die verplicht gesteld zijn aan de moslims zijn bijvoorbeeld: het onderhouden van het dagelijkse gebed, het betalen van de *zakaat* en het vasten in de maand ramadan. Of kwesties die door islam verboden zijn verklaard zoals bijvoorbeeld het nuttigen van alcohol, varkensvlees en het trouwen met polytheïsten of atheïsten. Voor al deze kwesties worden zowel de moslims als de niet-moslims verantwoordelijk gehouden in het Hiernamaals. Echter zullen in dit leven en bij het organiseren van de samenleving enkel de moslims verplicht worden om zich hieraan te houden. De niet-moslims mogen niet verplicht worden om deze wetten na te leven. Dit is omdat de voorwaarde voor de geldigheid van het oordeel, het geloof in islam is. Daar het geloof in islam afwezig is bij niet-moslims, zal de staat niet van hen eisen om het oordeel na te leven.

Bovendien wordt in een islamitische samenleving de niet-moslim onderdaan de ruimte gegeven om zijn of haar religie of gedachtegoed uit te oefenen zonder belemmering. Zij zijn vrij om hun religieuze en culturele tradities en rituelen vorm te geven en uit te oefenen zoals zij dat wensen. Als ze dat wensen hoeven ze zich niet te houden aan de islamitische spijswetten of aan de wetten die te maken hebben met huwelijk, scheiding, erfenis en begravingen. De niet-moslims wordt de mogelijkheid gegeven om

6. Onze visie: Samenleven met behoud van identiteit

deze kwesties te regelen volgens de eigen wetten. Deze wetten zijn daarmee ook bindend voor hen. Een dergelijk scenario waarbij moslims dezelfde rechten krijgen lijkt op dit moment in Europese landen ondenkbaar.

De basisregel dat in de omgang met niet-moslims de religieuze en culturele identiteit in acht wordt genomen, geldt bijvoorbeeld ook voor kwesties als loyaliteit en vechten voor het vaderland. Van de moslims wordt loyaliteit aan de staat verplicht gesteld evenals het vechten tegen een buitenlandse indringer. Terwijl niet-moslim onderdanen niet verplicht worden loyaal te zijn aan de islamitische staat en hun levens op te offeren om de normen en waarden, de heiligheden, eer en levens van de mensen binnen de samenleving en de staat te beschermen. Dit wordt niet verwacht van de niet-moslims, omdat loyaliteit aan een islamitische staat, loyaliteit is aan de ideologische basis waarop de staat is gebouwd, namelijk islam. Hetzelfde geldt voor opoffering van levens voor een zaak waar men niet in gelooft. Dit wil niet zeggen dat een niet-moslim niet loyaal kan zijn aan de staat of bereid is om zijn leven op te offeren om de samenleving te beschermen tegen een indringer, dit is mogelijk. Echter verplicht islam hen niet hiertoe zoals het seculiere systeem wel van de moslims eist dat ze enkel loyaal dienen te zijn aan Nederland.

Een andere kwestie waar rekening wordt gehouden met de religieuze en culturele overtuiging van de niet-moslim onderdanen is met betrekking tot regeren. De niet-moslims kunnen alle functies bekleden binnen het staatsbestel, van lidmaatschap van *Madjlis al Oemma* (Raad van de Oemma) waar zij hun beklag kunnen doen een slecht bestuur ter verantwoording kunnen roepen, tot diverse functies binnen verschillende departementen van de staat. De enige functies die een niet-moslim niet mag

6. Onze visie: Samenleven met behoud van identiteit

bekleden zijn de functies die te maken hebben met regeren en rechtspraak. Dit is omdat de niet-moslim niet gelooft in islam, laat staan dat hij zal regeren met islam of zal rechtspreken op basis van islam. Dit kan onmogelijk verwacht worden van een niet-moslim. Dit maakt het handelen van sommige moslims in Nederland, die op vrijwillige basis de moslimgemeenschap oproepen om deel te nemen aan het seculiere politieke systeem door te stemmen of zich verkiesbaar stellen voor wetgevende posities en regeren volgens de seculiere kaders, des te meer tegenstrijdig met de principes van islam in de omgang met anderen.

Islam houdt rekening met andersdenkenden

Islam introduceert zoals hierboven beschreven een basisprincipe met betrekking tot de omgang met andersdenkenden in de samenleving. Het houdt rekening met de identiteit van de andersdenkenden en legt hen niet iets op waardoor hun identiteit en de ideeën die zij dragen in conflict geraken en aangetast worden. Dit is de ultieme vorm van tolerantie en acceptatie van de andersdenkenden in de samenleving. In tegenstelling tot het seculiere model eist Islam niet van de niet-moslims, dat zij naast het gehoorzamen van de wet, ook de islamitische normen en waarden overnemen, of loyaal zijn aan de staat of het ideologisch fundament waar deze staat op gebouwd is. Ook verplicht islam de niet-moslims niet om alle islamitische wetten na te leven. Islam eist dit niet van hen omdat het omarmen van de islamitische normen en waarden, loyaliteit aan de staat die gebaseerd is op islam en sommige islamitische wetten te maken heeft met overtuigingen. Aangezien de niet-moslims niet overtuigd zijn van islam mogen zij niet gedwongen worden om te geloven waar de moslims in geloven en ernaar te handelen. Allah ﷻ maakt dit expliciet duidelijk in de Edele Koran:

6. Onze visie: Samenleven met behoud van identiteit

“Er is geen dwang in de religie...”²⁶ en de Profeet ﷺ heeft gezegd: **“Wie zijn jodendom of christendom belijdt, die zal niet van zijn religie verleid worden.”**²⁷

Er zijn tal van andere verzen en overleveringen die dit bevestigen.

Hieruit blijkt dat andersdenkenden in de islamitische samenleving anders worden behandeld dan de moslims. Dit komt omdat er rekening wordt gehouden met de specifieke religieuze en culturele overtuigingen van de niet-moslims. Helaas wordt dit door kwaadwillende of onwetende personen gebruikt om islam in een kwaad daglicht te stellen, door te beweren dat islam zou discrimineren. Er wordt bijvoorbeeld gezegd dat de *dhimmie* - dit is de benaming van een niet-moslim onderdaan die een verbond heeft gesloten met de islamitische staat om daar permanent te wonen - behandeld wordt als tweederangsburger, omdat er voor hem andere regels gelden dan voor de moslims en dat de *djizya* (belasting) hem wordt opgelegd terwijl deze de moslim niet wordt opgelegd. Ons antwoord hierop is als volgt:

De islamitische visie verordend inderdaad dat niet-moslims in bepaalde kwesties anders behandeld worden dan moslims. Daarbij komt kijken dat islam zich in het ‘anders behandelen’, niet enkel beperkt tot de niet-moslims. Zo gelden er verschillende regels voor verschillende mensen en wordt niet iedereen hetzelfde behandeld. Zo behandelt islam de rijke niet als de arme, de moslim die rijk is dient *zakaat* te betalen maar de arme hoeft dat niet; of de man niet als de vrouw, de man is verplicht om zijn gezin

²⁶ (Zie vertaling betekenissen van de Edele Koran: soera al Bakara 02, aya 256)

²⁷ Ibn Hisjaam

6. Onze visie: Samenleven met behoud van identiteit

financieel te onderhouden maar de vrouw niet. Of de gezonde niet als de zieke moslim, de gezonde persoon is verplicht om te vasten maar de zieke persoon niet; en ook de moslim niet als de niet-moslim, de moslim is verplicht om het gebed te onderhouden maar de niet-moslim niet. De moslim dient de *zakaat* te betalen maar de niet-moslim niet. Dit komt omdat islam eenieder behandelt overeenkomstig zijn of haar specifieke realiteit en capaciteit, waardoor een delicate en preciezere balans gerealiseerd wordt.

Het probleem zit in de westerse manier van denken, waar zij in theorie stelt dat eenieder ongeacht zijn of haar specifieke realiteit en capaciteit gelijk is aan elkaar en de daarbij behorende rechten en plichten heeft. Maar in de praktijk wordt noodgedwongen onderscheid gemaakt tussen mensen aan de hand van hun specifieke realiteit en capaciteit en de daarbij behorende rechten en plichten. Volgens de Nederlandse overheid zijn alle mensen gelijk aan elkaar, maar iemand met een Nederlands paspoort is niet gelijk aan een asielzoeker (eveneens diens rechten en plichten); ook zijn niet alle asielzoekers gelijk, een vluchteling is niet gelijk aan een 'gelukszoeker', niet alle 'gelukzoekers' zijn gelijk, een man uit Marokko is niet gelijk aan een jong meisje uit het kansarme Moldavië, enzovoorts. Dit laat zien dat dit principe geen realiteit kent en de mensen een onrealistisch en oneerlijk beeld voorschotelt over de ordening van de samenleving.

Met betrekking tot de term *dhimmie*. Dit wordt onterecht gebruikt als een scheldwoord, terwijl het woord '*dhimma*', letterlijk 'bescherming' betekent, maar ook 'veiligheid', 'onschendbaarheid', 'garantie', 'pact' en 'overeenkomst'. De *dhimmie* wordt veiligheid en bescherming gegarandeerd en krijgt de status *Taabi'iyah* in ruil voor het betalen van de *djizya*. Deze *djizya* is een belasting die

6. Onze visie: Samenleven met behoud van identiteit

enkel wordt geheven op gezonde niet bejaarde niet-moslim mannen met een inkomen. Binnen deze categorie zijn er weer drie subcategorieën: de rijke, de middenklasse en de arme. De rijken betalen 4 dinar, oftewel 17 gram goud per jaar. De middenklasse betaalt 2 dinar per jaar oftewel 8,5 gram goud per jaar en de arme met een inkomen slechts 1 dinar per jaar oftewel 4,25 gram goud per jaar. In euro's vertaalt zich dit bij de huidige waarde van goud tot ongeveer 765 euro per jaar voor de rijken, 382,50 euro per jaar voor de middenklasse, en 191,25 euro per jaar voor de armen. Dit is de enige belasting die van hen als persoon wordt geheven. De moslims daarentegen die meer dan 595 gram aan zilver hebben, omgerekend 261 euro zijn *zakaatplichtig* plichtig. Ook hier is er geen sprake van onderdrukking van de niet-moslims ten opzichte van de moslims, omdat beide een vorm van belasting moeten betalen naargelang hun specifieke realiteit en capaciteit. Waar in dit geval de niet-moslim zelfs financieel er beter van afkomt dan de moslim.

Tot slot: islam als ideologie biedt in tegenstelling tot het seculiere gedachtegoed, de mensheid een vaststaand en uniek samenlevingsmodel aan en geeft een heldere visie met betrekking tot diversiteit in haar samenleving. Het geeft de andersdenkenden ruimte om hun religieuze en culturele overtuigingen na te leven in alle veiligheid, zonder gedwongen te worden om ervan af te stappen of de normen en waarden van islam te omarmen. Ook wordt de niet-moslim onderdaan niet beschouwd als dreiging of minderheid, waardoor angst en onderdrukking voor de andersdenkenden plaatsmaakt voor veiligheid, acceptatie en harmonie. Dit is het systeem van islam. Het is alomvattend in al haar facetten en onderdelen, waarbij de rechten en plichten van eenieder die onder haar leeft helder en duidelijk zijn. Honderden jaren werd dit specifieke systeem geïmplementeerd en heeft zij het

6. Onze visie: Samenleven met behoud van identiteit

samenleven van miljoenen mensen van alle mogelijke overtuigingen en religies geordend.

O mensheid! Wij hebben jullie uit een man en een vrouw voortgebracht (Adam en Hawwa) en jullie tot volken en stammen gemaakt, opdat jullie elkaar leren kennen. Waarlijk, de meest eerbare onder jullie in het aangezicht van Allah is de (gelovige) die Hem het meest vreest. Waarlijk, Allah is Alwetend, Welbewust.²⁸

Als er een alternatief samenlevingsmodel geboden zou moeten worden voor het Nederlandse assimilatiemodel, dan zeggen we: behandel ons zoals islam jullie zou behandelen.

²⁸ (Zie vertaling betekenissen van de Edele Koran: soera al Hoedjoeraat 49, aya 13)

7. De toekomst van moslims in Nederland

De kanteling van Nederland (en andere westerse landen) richting een assimilatiebeleid en de steeds harder wordende toon tegen islam en de moslims heeft een gevoel van instabiliteit en zorg over de toekomst aangewakkerd bij de moslimgemeenschap. Een belangrijke vraag die de moslims zichzelf de laatste jaren terecht stellen is: wat is de toekomst van de moslims in Nederland?

Voordat we ingaan op deze vraag, willen we eerst stilstaan bij het belang van het geven van een prognose over de toekomst van moslims in Nederland. Het doel van het geven van een toekomstprognose voor de moslims in Nederland is niet bedoeld om enkel kennis van te nemen of het te presenteren als een abstract idee. Het is een serieuze poging met als doel om te anticiperen op wat ons te wachten staat in de toekomst, zodat we een adequatere houding in kunnen nemen in de hoop dat we de valkuilen, obstakels en de uitdagingen voortijdig kunnen inschatten. Als gevolg zullen we beter in staat zijn om bewustere en gepastere stappen te nemen in het voordeel van islam en de moslims en hiermee de islamitische identiteit te behouden. Bovendien is het maken van een toekomstprognose niet enkel nodig voor het behoud van de eigen identiteit, maar ook voor de voortzetting van de eigen identiteit. Voortzetting van onze islamitische identiteit vergt namelijk van ons - de moslimgemeenschap - dat we een toekomstvisie hebben met doelen die we willen realiseren, waar islam van generatie tot generatie wordt overgedragen. Om dit op de beste manier vorm te kunnen geven is een juiste en realistische inschatting van de toekomst van het overheidsbeleid jegens de moslims noodzakelijk.

7. De toekomst van moslims in Nederland

We zullen trachten een antwoord te geven op de vraag wat de toekomst is van de moslims in Nederland door de ontwikkelingsgeschiedenis van het Westen met andersdenkenden en de huidige houding van wereldmachten jegens islam als basis te nemen. We zullen tevens mogelijke scenario's benoemen die van invloed kunnen zijn op het beleid jegens de moslims.

De ontwikkelingsgeschiedenis van het Westen met andersdenkenden

Om een prognose te stellen over de toekomst is het begrijpen van de politieke realiteit van het heden noodzakelijk, aangezien de politieke ontwikkelingen van vandaag de toekomstige realiteit zullen vormgeven. Net zoals het heden niet losgekoppeld is van de toekomst, is de politieke realiteit van vandaag ook niet losgekoppeld van het verleden. Om een goed begrip te hebben van de huidige politieke situatie is een goed begrip van de geschiedenis essentieel, omdat de situatie waar we ons vandaag de dag in bevinden niet plotsklaps is ontstaan, maar het resultaat is van een accumulatie van achtereenvolgende politieke ontwikkelingen die hebben geleid tot waar we vandaag de dag zijn. Als gevolg is het kennen van de geschiedenis een vereiste, wil men een toekomstprognose doen. Dit is één van de redenen geweest waarom wij in deze publicatie uitvoerig zijn ingegaan op de ontwikkeling van het beleid jegens de moslims van de afgelopen zestig jaar. Ook zijn we niet gestopt bij de komst van de moslimmigranten naar Nederland. We zijn nog verder gegaan in de tijd in het hoofdstuk 'Kritiek op het assimilatiebeleid (anti-islambeleid) en hebben de ontwikkelingsgeschiedenis van de totstandkoming van huidige natiestaten en hun omgang met andersdenkenden belicht.

We hebben hiermee een poging gedaan om de politieke ontwikkelingen in het Westen van de afgelopen eeuwen met

7. De toekomst van moslims in Nederland

betrekking tot andersdenkenden in kaart te brengen en het binnen de huidige context van de assimilatiepolitiek te plaatsen. Dit om een beter begrip te krijgen van de huidige realiteit en om in het verlengde hiervan een prognose te kunnen stellen over de toekomst van de moslims in Nederland.

We hebben toen gezegd dat het Westen met de Verlichting een transitie heeft doorgemaakt naar een nieuwe filosofie over het leven, namelijk het seculier kapitalistisch gedachtegoed. Dit heeft natuurlijkerwijs ook een verandering teweeggebracht over het begrip van samenleven. Dit nieuwe gedachtegoed kreeg gedaante in de vorm van natiestaten met een samenlevingsmodel dat zich baseerde op het idee van meerderheid en minderheid. We hebben in onze kritiek aangetoond dat een dergelijk model te allen tijde discriminerend zal zijn, omdat het de ander nooit zal accepteren en beschouwd als dreiging. De visie van dit seculiere kapitalistische gedachtegoed aangaande God, de mens en de wereld bracht een zeker superioriteitsgevoel en arrogantie teweeg tegenover de ander. Dit uitte zich niet alleen tegen de andersdenkenden in eigen land, maar ook tegen volkeren buiten Nederland. Hiermee werd de koloniale hegemonie en uitbuiting van andere landen gerechtvaardigd. Dit vormt tot op heden de rode draad van de politieke ontwikkeling van Nederland jegens andersdenkenden. Vóór de komst van de moslimmigranten uit Turkije en Marokko, waren het de Molukkers, Indonesiërs en Surinamers die afkomstig waren uit hun oude koloniën waartegen een felle assimilatiepolitiek werd gevoerd.

Deze manier van denken is nog steeds springlevend en het lijkt bijna alsof het ingebed is in de DNA-structuur van Nederland. Zolang deze intolerante manier van denken leidend is in hoe men omgaat met de ander, zal deze koers aangehouden worden en zal

7. De toekomst van moslims in Nederland

er geen verandering komen in het assimilatiebeleid. Als we het historisch gevoerde beleid van Nederland ten aanzien van andersdenkenden zouden moeten doortrekken naar de toekomst, dan kunnen we aan de hand van dit vaste patroon niets anders concluderen dan dat het beleid nog repressiever zal worden richting de moslims.

Islam als vijandbeeld

De tweede factor die van belang is voor de toekomst van moslims in Nederland, is de houding van de wereldmachten jegens islam. Ook hier geldt; willen we de huidige mondiale houding jegens islam goed begrijpen, dan dienen we dit in historisch perspectief te plaatsen.

De geschiedenis van het Westen met islam en de moslims is niet begonnen in de afgelopen eeuw, maar kent een veel langere geschiedenis. Het begon al direct met de komst van islam. Nadat de Profeet ﷺ de islamitische staat had gesticht, stuurde hij brieven naar de toenmalige wereldleiders om hen uit te nodigen tot islam en te leven onder de veiligheid en autoriteit van islam. Hij ﷺ stuurde ook een brief naar de Romeins-Byzantijnse keizer Heraclius, die de westerse beschaving in die tijd vertegenwoordigde. De Profeet ﷺ stuurde de volgende brief:

“In de naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle. Van Mohammed, de dienaar van Allah en Zijn Profeet, aan Heraclius, Keizer (van Byzantium). Vrede zij met degene die de juiste leiding volgt. Word moslim dan zult u in vrede leven. Wanneer u islam accepteert zal Allah u met een dubbele beloning honoreren. Maar wanneer u weigert zal de verantwoordelijkheid van het overtreden door uw gehele volk op uw schouders rusten.

7. De toekomst van moslims in Nederland

"Zeg: "O Lieden van de Schrift, komt tot een gelijkkluidend woord tussen ons en jullie: dat wij niemand dan Allah aanbidden en dat wij niets naast Hem tot deelgenoot maken en dat wij elkaar niet als heren (Arbaab) naast Allah plaatsen." Als zij zich dan afwenden, zegt dan: "Getuigt dat wij ons (aan Allah) overgegeven hebben.""²⁹ ³⁰

Sindsdien zijn er door de eeuwen heen talloze conflicten geweest tussen het christelijke Westen en de moslimwereld. De beruchte christelijke kruistochten waren plunder- en roofexpedities die met name gevoerd werden tegen de islamitische Khilafah/het kalifaat. Ook behoorden grote delen van Europa eeuwenlang tot de islamitische Khilafah staat, waar de christenen en joden in vrede en veiligheid onder de autoriteit van de moslims leefden. Andalusië (in huidig Spanje) behoorde bijvoorbeeld voor acht eeuwen lang tot het islamitisch grondgebied. Maar ook gebieden in Zuidoost-Europa tot aan Centraal-Europa hebben eeuwenlang geleefd onder de autoriteit van de moslims. De moslims hadden grote invloed in Europa door goede bilaterale- en handelsbetrekkingen met keizers en vorsten. Zo beschermde bijvoorbeeld de Ottomaanse Khilafah Frankrijk op diens verzoek tegen de Habsburgers en ook tegen de Spaanse overheersing. De Ottomaanse Khilafah hielp eveneens de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden tijdens de Tachtigjarige Oorlog tegen Spanje en Cornelis Haga kreeg als eerste Nederlandse diplomaat toestemming van de Ottomaanse sultan Ahmed I om onder de Nederlandse vlag handel te drijven in Istanbul. Alhoewel de

²⁹ (Zie vertaling betekenissen van de Edele Koran: soera al Bakara 02, aya 256)

³⁰ Moesnad, 1:263; Taberi, 3:87; Zadoel-Meaad, 3:71

7. De toekomst van moslims in Nederland

Khilafah door Europese propagandisten werd geportretteerd als een heidense staat en een gevaar voor de christelijke normen en waarden, staken de in Europa vervolgte protestantse watergeuzen hun sentimenten voor de Khilafah niet onder stoelen of banken. Zij droegen zilveren halve manen waarmee ze verwezen naar het populaire islamitische symbool (en de Ottomaanse Khilafah) en hun leus luidde '*Liever Turcx dan Paus*' (liever Turks dan Paaps). Hiermee verkozen zij de tolerantie die ze genoten van de Ottomaanse Khilafah boven de katholieke onderdrukking door de Spaanse koning Filips II. Ondanks alles waren de moslims en de Khilafah een doorn in het oog van Europese machthebbers, vanwege hun invloedrijke en machtige aanwezigheid in Europa en de invloed die ze konden uitoefenen in de Europese politiek. Islam werd beschouwd als een dreiging.

Echter nam de invloedssfeer van de Khilafah door de eeuwen heen af, totdat ze uiteindelijk in 1924 viel. Dit betekende het einde van de politieke eenheid en kracht van de moslims. De westerse landen zagen hun kans schoon om de islamitische wereld te koloniseren en gedreven door het kapitalisme werd het islamitisch grondgebied verdeeld op de tekentafels van westerse machten en het kapitalisme slaagde erin om het te domineren. Door de vernederende nederlaag van de moslims, waanden westerse grootmachten zich oppermachtig en waren zij ervan overtuigd dat de moslims nooit en te nimmer hun invloedrijke positie op het wereldtoneel terug zouden krijgen.

Na deze grote politieke omwenteling veranderde de internationale machtsbalans. De focus van het Westen verschoof van islam (en de Khilafah) naar interne conflicten en later vooral naar de voormalige Sovjet-Unie. Onder Amerikaanse leiding werd een 'koude oorlog' gevoerd tegen de Sovjet-Unie, omdat de

7. De toekomst van moslims in Nederland

communistiche ideologie beschouwd werd als een reële bedreiging voor het kapitalistische Westen. Deze mondiale tweestrijd eindigde met de val van het communisme in 1991 en het kapitalisme slaagde erin om de wereld te domineren volgens één enkele ideologie. De bekende Amerikaanse politicoloog en filosoof Francis Fukuyama beargumenteerde zelfs in zijn boek "The End of History and the Last Man" dat het westerse liberale denken, het kapitalisme, het laatste stadium is dat de mensheid kan bereiken³¹.

Dit idee van Francis Fukuyama was volledig in strijd met de realiteit en al snel kreeg hij kritiek uit eigen kring. Fukuyama's leermeester, Samuel P. Huntington schreef een reactie op hem in zijn beroemde artikel "The Clash of Civilizations" uit 1993 en corrigeerde Fukuyama dat met de val van het communisme en de overwinning van het kapitalisme, de strijd niet voorbij is en wees richting islam als dreiging³². Islam zou bloedige grenzen hebben en het zou leiden tot een bloedig conflict tussen de moslimwereld en het Westen. Volgens hem was islam als religie het probleem en een dreiging, hij schreef: *“Het onderliggende probleem voor het Westen is niet het islamitisch fundamentalisme. Het is de islam, een andere beschaving, waarvan de mensen overtuigd zijn van de superioriteit van hun cultuur en geobsedeerd zijn door de mindervaardigheid van hun macht”*

In 1996 breidde Samuel P. Huntington zijn artikel "Clash of Civilizations" uit met zijn boek "Clash of Civilizations, Establishment of the Order of the World" en was van mening dat de relatie tussen islam en het christendom "stormachtig" is en

³¹ "The End of History and the Last Man"

³² Huntington, Samuel P. (1993). "The Clash of Civilizations?". Foreign Affairs. 72 (3): 2249

7. De toekomst van moslims in Nederland

schreef: "... In de twintigste eeuw was het conflict tussen de liberale democratie en het leninistische marxisme slechts een tijdelijk en oppervlakkig historisch fenomeen, in vergelijking tot de diepgaande relatie van het voortdurende conflict tussen de islam en het christendom."³³ Zoals de rechtse politicus, Pim Fortuyn het in 2001 samenvatte: "*De rol van het communisme is vrijwel uitgespeeld, maar overgenomen door de islam.*"³⁴

Het dreigingsbeeld dat deze denkers en politici schetsten van islam werd pas na 11 september 2001 geconcretiseerd in de vorm van een ideologische strijd tegen islam die mondiaal werd bevochten, zowel op intellectueel als militair niveau. Islam werd geassocieerd met terrorisme en moslimlanden werden binnengevallen en bezet. Alle activiteiten die islamitisch van aard waren en mogelijk tot heropleving zouden kunnen leiden, werden verhinderd en gekanaliseerd naar een liberaal model. Islam werd geproblematiseerd en geportretteerd als barbaars, achterlijk en een dreiging voor de westerse normen en waarden. De aanvallen tegen islam zijn al uitvoerig aan bod gekomen in verschillende hoofdstukken in deze publicatie, daarom zullen we hier niet verder op ingaan.

Terugkomend op de initiële vraag over de toekomst van moslims in Nederland, kunnen we ook in de houding van wereldmachten jegens islam binnen deze historische en hedendaagse context een vast patroon zien. Zolang er op mondiaal niveau een ideologische strijd wordt gevoerd tegen islam en met name de 'politieke islam,' zal ook de houding van de Nederlandse overheid jegens islam en de moslims dienovereenkomstig zijn. Op dit moment lijkt het

³³ Huntington, Samuel P. (1996). Clash of Civilizations, Establishment of the Order of the World

³⁴ Koude Oorlog met islam: Elsevier, 25 augustus 2001

7. De toekomst van moslims in Nederland

onwaarschijnlijk dat Nederland, of welk ander westers land dan ook, onafhankelijk beleid kan voeren dat losgekoppeld is van de internationale tendens ten aanzien van islam. Laat staan beleid kan voeren dat tegenstrijdig is met de internationale tendens. Hierdoor kunnen we concluderen dat het beleid jegens de moslims nog repressiever zal worden in de toekomst.

Zodoende kunnen we aan de hand van zowel de ontwikkelingsgeschiedenis van het Westen met andersdenkenden als de huidige houding van wereldmachten tegen islam concluderen dat te verwachten is dat het dat door Nederland gevoerde assimilatiebeleid zal worden gecontinueerd in de toekomst. Als Nederland volgens de koers van de afgelopen twee decennia van anti-islampolitiek voortgaat kunnen we zelfs concluderen dat de druk op moslims toe zal nemen. Door de invoering van nog meer discriminerende maatregelen en wetten die de bewegingsruimte van de moslims drastisch zullen beperken.

Twee belangrijke variabelen voor de politieke koers van Nederland

Tot zover hebben we het natuurlijke beloop beschreven aan de hand van de hierboven vermelde factoren, maar er zijn ook andere variabelen die van invloed kunnen zijn op deze koers. We zullen slechts ingaan op twee van deze elementen: de intensiteit van de assimilatiepolitiek en de verandering van de internationale machtsbalans jegens islam.

De intensiteit waarmee de assimilatiepolitiek gevoerd wordt, hangt af van welk model Nederland zal volgen. In Europa kunnen we gemakshalve twee assimilatiemodellen onderscheiden, de landen die een mildere vorm van assimilatiepolitiek bedrijven en landen die een hardere en confronterende vorm van assimilatiepolitiek

7. De toekomst van moslims in Nederland

bedrijven. Engeland is een voorbeeld van de mildere aanpak en Frankrijk is een voorbeeld van de harde aanpak. Waar de eerste meer ruimte geeft voor de religieuze beleving en het assimilatieproces uitsmeert over een langere tijdsspanne, laat de tweede geen of nauwelijks ruimte voor de religieuze beleving en eist dat de moslims zo snel mogelijk assimileren. Op dit moment lijkt de harde en confronterende aanpak van Frankrijk tegen islam en de moslims steeds meer invloed te krijgen in Europa, omdat binnen de Europese Unie Frankrijk en Duitsland samen een leidende rol hebben. Zelfs de mildere aanpak van Duitsland begint steeds meer te neigen naar het Franse model. De vraag is naar welk model Nederland zal neigen in de toekomst. Is ze sterk genoeg om een eigen koers te varen onafhankelijk van de sentimenten in Europa of zal ze meegesleept worden door het invloedrijke Franse model? In het laatste geval zullen we steeds meer Franse taferelen krijgen in Nederland.

Een tweede factor die van invloed kan zijn op de assimilatiepolitiek van moslims in Nederland is de verandering van de internationale machtsbalans ten aanzien van islam. Dit is mogelijk wanneer er in de islamitische wereld een verandering komt en een nieuwe politieke eenheid wordt gerealiseerd die de moslims zal vertegenwoordigen onder één leiderschap: de Khilafah. Zodra deze staat gevestigd wordt zal de machtsbalans in de wereld veranderen waardoor de moslimwereld meer invloed en zeggenschap zal verkrijgen. Hierdoor zullen de moslims in een veel sterkere positie komen te staan, waardoor zij in staat zullen zijn de moslim elders in de wereld bij te staan middels bijvoorbeeld de inzet van wereldwijde diplomatieke betrekkingen. Eén van de redenen waarom het Westen vrijelijk en zonder schroom een assimilatiepolitiek kan voeren jegens de moslims, is juist omdat de

7. De toekomst van moslims in Nederland

moslims niet een wereldwijde vertegenwoordiging hebben die voor hen opkomt.

Daarbij stoelt het seculier kapitalistische gedachtegoed op het idee van profijt en eigenbelang. Dit is wat de westerse landen als basis nemen in zowel het binnenlands als buitenlands beleid. Zolang in de betrekkingen met andere landen bijvoorbeeld een mate van profijt valt te behalen of een bepaald belang is te realiseren, zullen de kapitalistische landen eigen principes laten varen en zich schikken aan de status quo. Een voorbeeld hiervan is de houding van Duitsland jegens Rusland. Ondanks het feit dat Rusland zorgt voor instabiliteit in het grensgebied met de Europese Unie en een dreiging vormt voor Europese belangen, is Duitsland akkoord gegaan met het project voor de Nord Stream 2 gaspijplijn. Deze gaspijplijn loopt van Rusland via de Oostzee naar Duitsland, uit puur economische en strategische overwegingen. Of de houding van Europa met betrekking tot Iran inzake Het Non-proliferatieverdrag (NPV) (het verdrag inzake het niet verspreiden van kernwapens). In 2015 werd een nucleaire deal met Iran gesloten tussen de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Rusland, Frankrijk, China en Duitsland. Dit zorgde voor de opheffing van sancties tegen Iran waardoor vrije handel met Iran toegankelijk werd, ondanks de principiële bezwaren die het Westen zegt te hebben tegen Iran. Toen de VS zich in 2018 eenzijdig terugtrok uit het nucleaire Iran-akkoord en de economische sancties tegen het land wederom herstelde, probeerde de EU de Europese bedrijven die handel dreven met Iran juridisch te beschermen tegen Amerikaanse sancties. Het

7. *De toekomst van moslims in Nederland*

blokkadestatoot erkende de herinvoering van Amerikaanse economische sancties niet.³⁵

Dit laat zien dat het Westen een machiavellistische houding heeft en pragmatisch handelt als het gaat om economische, strategische of andere belangen. In een situatie waarin de moslims wereldwijd vertegenwoordigd worden door een Khilafah, is het mogelijk dat de Khilafah in ruil voor, bijvoorbeeld economische belangen, de westerse landen kan dwingen om te stoppen met het assimilatiebeleid en een goede verstandhouding te scheppen met de moslims die daar wonen.

Een toekomst met uitdagingen vereist standvastigheid

De hierboven geschetste scenario's zijn denkbare scenario's die van invloed kunnen zijn op de toekomst van moslims in Nederland. Maar voorlopig zullen we het moeten doen met de concretere gegevens die we nu voor handen hebben en dat is dat de moslims in de toekomst te maken zullen krijgen met een veel feller assimilatiebeleid zoals we eerder hebben onderbouwd. Dit betekent niet dat we een doemscenario presenteren aan de moslimgemeenschap, integendeel we hebben getracht om een reëel toekomstbeeld te schetsen waar we als moslimgemeenschap een belangrijke taak en verantwoordelijkheid hebben. We roepen de moslims op om alert en bewust te zijn van de assimilatiepolitiek, hoe het opereert en welke doelen het voor ogen heeft, zodat we niet vallen in de val worden gelokt.

We hebben hoop voor de toekomst van moslims in Nederland, niet zozeer omdat we denken dat het assimilatiebeleid zomaar zal

³⁵ <https://www.rtlnieuws.nl/economie/artikel/4355691/banken-en-bedrijven-spagaat-door-sancties-iran>

7. De toekomst van moslims in Nederland

veranderen, maar omdat de moslims nog steeds over de wil en de bereidheid beschikken om hun islamitische identiteit te behouden en te beschermen. De ongerustheid die de moslims uiten met de vraag wat de toekomst is van moslims in Nederland, is vanwege hun diepe verbondenheid en liefde voor islam en het grote ongenoegen over het beleid dat Nederland voert jegens islam en de moslims. Dit is ook wat het Sociaal en Cultureel Planbureau concludeert in haar rapport: 'De religieuze beleving van moslims in Nederland: diversiteit en verandering in beeld' uit 2018. Uit het onderzoek blijkt dat de religieuze identiteit voor moslims erg belangrijk is. Een groot deel van de moslims, met name moslims met een Turkse en Marokkaanse achtergrond gaf aan, respectievelijk 89% en 96%, dat islam een belangrijk deel is van henzelf. Een grote meerderheid onder hen gaf aan dat onder andere negatieve uitspraken over islam hen pijn doen. Ook waren zij van mening dat moslims dienen te leven volgens de regels van islam.³⁶

De uitdagingen waar we als moslimgemeenschap vandaag de dag mee worden geconfronteerd en in de toekomst mee geconfronteerd zullen worden, zijn groot. Maar zoals we eerder hebben aangegeven zijn we op dit moment niet of nauwelijks in staat om invloed op de assimilatiepolitiek van Nederland uit te oefenen. Waar we wel invloed op hebben, zijn onze standpunten die we innemen en de standvastigheid die we tonen om onze islamitische identiteit te waarborgen en uit te dragen. Wanneer we

³⁶<https://www.scp.nl/binaries/scp/documenten/publicaties/2018/06/07/de-religieuze-beleving-van-moslims-in-nederland/Bijlagen+De+religieuze+beleving+van+moslims+in+Nederland.pdf>

7. De toekomst van moslims in Nederland

met deze vastberadenheid, voorzien van een uitgekristalliseerde visie en heldere strategie de toekomst ingaan zullen we vaste koers houden in deze stormachtige dagen en onze weg helder kunnen zien. De Boodschapper van Allah ﷺ zei: “*Pas op voor de Firasab van de gelovige. Voorwaar, hij ziet met het licht van Allah ﷻ.*” Toen reciteerde de Profeet ﷺ het vers: “*Voorwaar, daarin zijn tekenen voor de mutawassimien (degenen met onderscheidingsvermogen).*” (Zie vertaling betekenissen van de Edele Koran: soera al Hidjr 15, aya 75)³⁷ Ibn al-Qayyim zei: ‘Firasah is een sensatie van visuele scherpzinnigheid, perceptie en inzicht’.³⁸

Allah ﷻ zei: “*Voorwaar! Daarin zijn tekenen voor de mutawassimien [degenen met onderscheidingsvermogen].*”³⁹ Met betrekking tot de betekenis van Mutawassimien hebben enkele van de grote commentatoren van de Koran gezegd: Het zijn “degenen met een scherpe blik”, zoals vermeld door Moedjahid. Abdullah Ibn Abbas (ra) zei dat het betekent “degenen die nauwlettend toezien”.

³⁷ Soenan al-Tirmidhi 3127

³⁸ Madarij As Saalikien

³⁹ Zie vertaling betekenissen van de Edele Koran: soera al Hidjr 15, aya 75

8. Conclusie

Deze publicatie is niet geschreven om tot een abstracte of theoretische analyse van het overheidsbeleid te komen. We hopen dat we door middel van deze publicatie beter inzicht kunnen geven in het Nederlandse overheidsbeleid met betrekking tot islam en de moslims, zodat we ons beter kunnen positioneren en de uitdagingen die ons nog te wachten staan met een helderdere visie en vastberadenheid het hoofd kunnen bieden.

Ook is deze publicatie niet bedoeld om een kant-en-klare oplossing aan te dragen aangezien de oplossing niet enkel in onze handen ligt, maar vooral in de handen van de Nederlandse overheid die het assimilatiebeleid uitvoert. Deze publicatie is bedoeld om ons weerbaar te maken in deze turbulente tijden, waar ons voortbestaan als moslims in Nederland in het geding is, zodat we onze verantwoordelijkheid hierin nemen.

We hebben getracht aan te tonen dat de Nederlandse overheid gekozen heeft voor een samenlevingsmodel waar enkel ruimte is voor de seculiere identiteit. Als gevolg beschouwt het alle obstakels die dit belemmeren als probleem, waardoor islam en de moslims voortdurend in een kwaad daglicht worden gesteld. De publieke opinie tegen islam die door de jaren heen gevormd is wordt vervolgens weer gebruikt om nog meer restricties, discriminerende wetten en beleid door te voeren. In de ijdele hoop dat moslims onder deze verdrukkende atmosfeer zullen bezwijken en zich zullen conformeren aan de seculiere levenswijze. Hoe het er nu naar uitziet zal deze anti-islam trend de komende jaren onveranderd doorgezet worden. Als moslimgemeenschap hebben we hier op dit moment geringe invloed op, daarom zullen we de

8. Conclusie

focus leggen op onze eigen kracht en verantwoordelijkheid. Dit vergt dat we ons een aantal eigenschappen eigen dienen te maken willen we ons succesvol tegen deze assimilatiepolitiek verzetten (en deze op den duur beïnvloeden). Deze zijn als volgt:

- Begrip van de politieke realiteit en met begrip van de religie
- Het proactief uitdragen van islam als oplossing
- Het stellen van de juiste prioriteiten
- Standvastigheid
- Oproep tot Eenheid van de moslimgemeenschap

Begrip van de politieke realiteit en begrip over de religie

De mens is begunstigd met het vermogen, van besef en bewustzijn. Besef en bewustzijn onderscheidt de mens van de rest van de schepsels. Door deze gunst begrijpen we onze rol met betrekking tot onze omgeving, waardoor we een standpunt kunnen innemen. Een juist begrip van de realiteit zorgt ervoor dat we een juist standpunt in kunnen nemen en succesvol kunnen zijn. Een verkeerd begrip van de realiteit zorgt voor een onjuist standpunt. Dit zal leiden tot mislukking. Een verkeerd begrip in alledaagse triviale zaken is veelvoorkomend en zal geen groot effect hebben op het voortbestaan van de persoon of zijn identiteit. Echter kan een verkeerd begrip over kwesties die ertoe doen, een grote impact hebben op het al dan niet voortbestaan van de persoon of zijn identiteit. Een van de voorbeelden is het begrip over de politieke realiteit waarin men zich bevindt.

Politiek betekent het behartigen van de belangen van de mensen. Dit wordt gedaan aan de hand van een specifiek principe of

8. Conclusie

specifieke levensvisie die de mensen in de samenleving hebben geadopteerd. Als we dit zouden moeten vertalen naar de realiteit in Nederland, dan kunnen we stellen dat politiek inhoudt dat de belangen van de mensen behartigd worden aan de hand van de seculiere levensvisie. Zoals we alreeds in deze publicatie hebben aangetoond, beschouwt deze levensvisie en de oplossingen die het aandraagt om de levens van de mensen te ordenen, islam en de moslims als vreemde en als een dreiging voor de Nederlandse normen en waarden. Dit wordt als basis genomen voor het beleid jegens de moslims. Binnen een dergelijk politiek klimaat, is het voor de moslim geen optie om zich hierin onachtzaam op te stellen of de realiteit verkeerd te beoordelen. Wil hij zich succesvol oriënteren binnen de samenleving en zijn islamitische identiteit beschermen en behouden, dan is het noodzakelijk dat hij een juist begrip heeft over de politieke realiteit waar hij zich in bevindt. Een voorbeeld hiervan is het containerbegrip “radicalisme”. Als de politieke realiteit in Nederland verkeerd begrepen wordt en men niet inziet dat de strijd tegen het zogenaamde “radicalisme” feitelijk een strijd is tegen islam zal men misleid worden (zie hiervoor het onderdeel verdieping in deze publicatie voor de definitie van “radicalisme” volgens beleidstukken).

Hierdoor worden regelmatig sommige moslims, op basis van dit onjuiste begrip verleid om met de overheid te werken aan zogenaamde deradicaliseringsprogramma’s. Tot op het punt, dat zelfs moslims worden ingezet om moskeeën te infiltreren, de moskeegangers te bespioneren en op illegale basis informatie uit te wisselen met overheidsinstanties⁴⁰. Dit voorbeeld is slechts een

⁴⁰ <https://www.nrc.nl/nieuws/2021/10/15/undercover-naar-de-moskee-hoe-gemeenten-al-jaren-een-bedrijf-inhuren-om-heimelijk-islamitische-organisaties-te-onderzoeken-a4061964>

8. Conclusie

van de vele uitingen van een onjuist begrip van de politieke realiteit. Het probleem is dat men het Nederlandse assimilatiebeleid niet inziet en vertrouwen heeft in het systeem. Men veronderstelt dat het iets van voordeel zal opleveren voor de moslingemeenschap. Terwijl het omgekeerde waar is en het systeem erop uit is om de islamitische identiteit weg te vagen.

Het behoud en de voortzetting van onze islamitische identiteit is een grote verantwoordelijkheid die op onze schouders rust. Deze taak kunnen we enkel vervullen als we een goed begrip hebben van islam, door islam te bestuderen, zodat we te allen tijde denken binnen de kaders van islam en handelen volgens de islamitische voorschriften. Dit is namelijk de basis en de bron waar we onze identiteit aan ontleen. De link tussen het begrijpen van de bronnen en het behouden en voortzetten van de islamitische identiteit wordt ook goed begrepen door de moslingemeenschap. We zien daarom veel positieve ontwikkelingen binnen de moslingemeenschap met betrekking tot islamitische educatie.

Met het hebben van een goed begrip van islam zijn we in staat om te denken, te spreken en te handelen op basis van islam en niet op basis van de seculiere levensvisie en haar normen en waarden. Hiermee behouden we onze islamitische identiteit en de Tevredenheid van Allah ﷻ. Wanneer wij een vaag of onjuist begrip hebben van islam zijn we niet meer in staat om te denken, te spreken en te handelen op basis van islam zonder dat we bewust of onbewust beïnvloed worden door de seculiere levensvisie en haar normen en waarden. Dit zorgt ervoor dat we makkelijk ten prooi kunnen vallen voor het assimilatiebeleid, omdat we onze eigen kaders niet duidelijk hebben omlijnt en openstaan voor

8. Conclusie

beïnvloeding door het dominante seculiere gedachtengoed in de samenleving. Hiermee verliezen we onze islamitische identiteit en de Tevredenheid van Allah ❁

Om de moslimgemeenschap hiertegen weerbaar te maken is een diep begrip van Islam noodzakelijk, maar dit dient eveneens gepaard te gaan met een diep begrip van de politieke realiteit waarin de moslims zich in bevinden. Enkel het hebben van kennis van bepaalde wetenschappen van islam is niet genoeg. Zo zijn er nog steeds moslims die kennis hebben van bepaalde onderdelen binnen de islamitische wetenschappen, maar toch misleid kunnen worden door een foutief begrip van de politieke realiteit en zodoende de visie van islam hierop. Een voorbeeld hiervan is de oproep van sommige moslims om deel te nemen aan de politiek van het seculiere systeem, door bijvoorbeeld te stemmen of zich verkiesbaar te stellen als raadslid of lid van de Tweede Kamer. Terwijl islam dit verboden heeft verklaard en de realiteit uitwijst dat dit juist een onderdeel is van het assimilatieproces. Ongeacht hoe graag zij hiermee iets van voordeel voor islam en de moslims willen behalen wordt het tegenovergestelde gerealiseerd, namelijk een generatie van jonge moslims die steeds meer denken, spreken en handelen op basis van de seculiere principes waartoe men oproept. Dit is onvermijdelijk als de moslims dit pad bewandelen. Dit gaat in tegen het initiële doel waarvoor we islam onderwijzen, namelijk om te denken, te spreken en te handelen op basis van islam. Dit hebben we uitgebreid beschreven in het hoofdstuk *de praktische stijlen en middelen van de assimilatiestrategie* onder het kopje *politieke participatie*. Beide disciplines zijn noodzakelijk, zowel het begrip van islam als het begrip van de politieke realiteit. Deze twee zijn met elkaar verweven en dienen gepaard te gaan wanneer we als moslimgemeenschap een correct islamitisch standpunt in

8. Conclusie

willen nemen, onze islamitische identiteit willen behouden en het willen uitdragen.

Het proactief uitdragen van Islam als oplossing

Een beschaving die andersdenkenden uitsluit is per definitie in crisis omdat het geen visie en beschaafde oplossing kan produceren voor de mensheid in al haar diversiteit. Deze nauwe kijk en beperking van de seculiere kapitalistische visie die de westerse samenlevingen geadopteerd hebben, uit zich niet enkel in hun beleid en omgang met de moslimgemeenschap, maar uit zich tevens in alle domeinen van het leven. De westerse landen (net zoals de rest van de eveneens kapitalistische wereld) verkeren in crises. Van regelmatig terugkerende financiële en economische crises die de westerse landen op hun grondvesten doen schudden, de achtergestelde positie en onveiligheid van vrouwen, moreel verval, zelfdodingen tot aan het diepe wantrouwen in overheden.

Deze situatie is een vruchtbare bodem om in discussie te treden en de ware oorzaak van de huidige crises aan te duiden. Dit opent een deur om een kritische blik te werpen op het kapitalisme dat de mensheid uitbuit en eveneens ten aanzien van het huidige assimilatiebeleid dat de moslimgemeenschap in het vizier heeft. Islam is de laatste openbaring van Allah ﷻ aan de mensheid. Wij dienen als moslims bewust te zijn dat wij de dragers zijn van Leiding voor de rest van de mensheid en dat we de plicht hebben om islam als alternatief te presenteren. Deze Leiding is gekomen als een universele en alomvattende levensordering die wanneer toegepast voorspoed, stabiliteit, harmonie en veiligheid realiseert in de samenleving en gelukzaligheid en welslagen in het Hiernamaals. Het is een complete levensordering welke alle menselijke relaties ordent; de relatie tussen de mens en zijn

8. Conclusie

Schepper (aanbiddingsrituelen), de relatie die de mens heeft met zichzelf (karakter, kleding, voeding, hygiëne) en de relatie die de mens heeft met zijn medemens (politiek, economie, sociaal systeem, etc.).

Momenteel domineert het monsterlijke kapitalisme de mensheid. Het onteert haar, buit haar rijkdommen en capaciteiten uit en vergiet haar bloed. Terwijl de enige redding voor de mensheid, het Goddelijke en rechtvaardige systeem (van de Khilafah) op dit moment nergens op de wereld wordt toegepast. Het is daarom onze plicht en verantwoordelijkheid om de oplossingen die islam de mensheid aanreikt te presenteren als een alternatieve levenswijze, ongeacht waar we ons bevinden. We dienen een onderdeel te zijn van dit nobele werk en dynamiek in de moslimwereld om haar te ontdoen van het juk van het Westen en haar Kapitalistische systeem en islam wederom te vestigen.

Daarnaast is het ook onze verantwoordelijkheid als moslimgemeenschap in Nederland om samen te komen en de handen ineen te slaan om een helder en onmiskenbaar tegengeluid te laten horen tegen de onderdrukkende assimilatiepolitiek en het anti-islambeleid. Net zoals de moslimgemeenschap zich sterk dient te maken voor islam, dient het eveneens haar belangen te behartigen op basis van islam. Zowel het behoud en de voortzetting van immateriële belangen zoals de islamitische denkwijze, als ook de materiële belangen zoals allerhande voorzieningen (bijv. de moskeeën, islamitisch onderwijs en islamitische begraafplaatsen). Deze belangenbehartiging dient niet plaats te vinden binnen het kader van het wortel- en stokbeleid en de westerse politiek. De beperkingen die zijn opgelegd op onze islamitische identiteit zijn juist gerealiseerd dankzij de westerse normen en waarden en niet ondanks de westerse normen en

8. Conclusie

waarden. We dienen als moslimgemeenschap onafhankelijk te zijn en enkel gedreven te worden door eigen kracht. Zodat we denken, spreken en handelen op basis van islam en niet op basis van de seculiere levensvisie en haar normen en waarden of binnen het kader van het wortel- en stokbeleid.

Het stellen van de juiste prioriteiten

Het behouden en uitdragen van onze islamitische identiteit is niet een eenmalig gebeuren. Integendeel, het is een continu proces waar bewustheid, alertheid en inzicht geboden is. We kunnen begrip hebben van de politieke realiteit en ook begrip hebben van de religie, maar als we er als moslimgemeenschap niet de juiste prioriteit aan geven zal er geen sprake zijn van bewustheid, alertheid en inzicht omdat deze gevoed worden door de prioriteit die we eraan hebben geven. Hoe hoger de prioriteit hoe bewuster, alerter we zullen zijn en op de hoogte zullen zijn van de details. Hoe lager de prioriteit hoe minder bewust, alert we zullen zijn en niet of nauwelijks op de hoogte zullen zijn van de details. Ook zal de kennis die we hebben opgedaan ons niet baten omdat het zal blijven bij een abstract idee zonder een link naar de dagelijkse realiteit waardoor we slechts achter de feiten aan zullen hollen. Hierdoor zal de verantwoordelijkheid voor het behouden en uitdragen van onze islamitische identiteit, minder belangrijk worden met alle consequenties van dien.

Dit maakt het stellen van de juiste prioriteiten, binnen een samenleving die een anti-islamitische assimilatiepolitiek voert, een cruciaal voorwaarde in onze strijd voor het behoud van onze islamitische identiteit en het uitdragen daarvan. Het besef dat het bestaan van de islamitische identiteit gevaar loopt is een absoluut alarmsignaal dat de prioriteit zou moeten bepalen. Het is een strijd voor het bestaan als moslims in Nederland. Wat kan er voor een

8. Conclusie

moslim belangrijker zijn dan dit? Is het niet zo dat we liever onze levens verliezen dan onze islam? Het stellen van de juiste prioriteit voor islam houdt in dat we als persoon, als groep en als gemeenschap onze verantwoordelijkheid na komen.

Standvastigheid

Geen enkel doel kan bereikt worden zonder er kostbare tijd, energie of bezit in te steken. Het werken voor een doel dat gepaard gaat met opofferingen vereist standvastigheid. Als we op continue basis ons begrip van islam en politieke realiteit waar we ons in bevinden willen verbeteren, islam proactief willen uitdragen als oplossing voor de mensheid en daarbij ook de juiste prioriteiten stellen, dan kunnen we niet zonder standvastigheid. Standvastigheid is dat we niet bezwijken onder druk, volhardend en onwankelbaar voortgaan op ons pad omdat we overtuigd zijn van deze *dawah*. Standvastigheid is dat we continu onze kracht halen bij Allah ﷻ in de hoop Zijn Tevredenheid te realiseren.

“Waarlijk degenen die zeggen: “Onze Heer is Allah.” en die vervolgens standvastig zijn; er zal geen vrees over hen komen en zij zullen niet treuren. Zij zijn de bewoners van het Paradijs, daarin zullen zij eeuwig verblijven als een beloning voor wat zij pleegden te doen.”

(Koran 46:13-14)

Oproep tot eenheid van de moslimgemeenschap

Wij geloven dat de diversiteit binnen de moslimgemeenschap geen reden mag zijn voor verdeeldheid. We kunnen het ons niet permitteren om in het huidige klimaat verdeeld te zijn. Dit is niet toegestaan vanuit islamitisch perspectief aangezien eenheid en loyaliteit aan de moslims een verplichting is. Bovendien is verdeeldheid zwakte en eenheid kracht. Onze kracht ligt in de

8. Conclusie

saamhorigheid en eenheid in de zaken die ons allen binden als moslims. We dienen daarom onze focus te verleggen van wat ons scheidt naar wat ons bindt. Het is nu belangrijker dan ooit dat we als moslingemeenschap gezamenlijk het gesprek aangaan en een blok vormen tegen de voortdurende assimilatiepolitiek.

We hebben in 2016 al een poging gedaan om de moslingemeenschap bijeen te brengen met ons initiatief “Oproep tot eenheid”. We hebben toen het idee geopperd van een onafhankelijk platform van moslims dat oprecht waakt over de belangen van de moslingemeenschap. Waardoor we een tegenwicht kunnen bieden aan het pleidooi van bijvoorbeeld een ”Europese Islam”, een verbod op ritueel (halal) slachten, het assimilatiebeleid en de toenemende anti-islamsentimenten in de samenleving. Wij hebben toen vijf kernpunten opgesteld, waar we vandaag de dag nog steeds achter staan. De vijf punten die ons allen binden:

1. Ja voor het behoud van de islamitische identiteit

Onze identiteit is ons gegeven door de Schepper en wij hebben de plicht en het recht om deze identiteit te beschermen en te behouden.

2. Nee tegen een Europese islam

Wij verwerpen de vorming van een Europese Islam die ons weglukt van de ware islam en de rest van de moslims op de wereld.

3. Nee tegen het assimilatiebeleid

Assimileren betekent dat wij onze islamitische waarden moeten inruilen voor andere waarden. Wij weigeren de waarden die ons door Allah ﷻ gegeven zijn te verruilen voor iets anders.

8. Conclusie

4. Ja voor samenleven

Wij zijn voor samenleven wanneer dit gepaard gaat met respect voor de moslims en onze religie.

5. Nee tegen het beledigen van islam

Wij accepteren niet dat onze heilige waarden zoals Allah ﷻ en de Profeet ﷺ onderwerp zijn van spot onder het mom van vrijheid van meningsuiting.

8. Conclusie

Tot slot

Hizb ut Tahrir Nederland is een ideologische politieke partij die het uitdragen van de islamitische ideologie naar de mensheid als doel heeft. Tevens streeft de partij ernaar om de identiteit van de moslims te beschermen en te behouden. Om deze reden houdt de partij het overheidsbeleid jegens de moslimgemeenschap nauw in gaten. Binnen dit kader is deze publicatie geschreven. Eveneens streeft de partij ernaar om islam als ideologie op intellectuele basis te presenteren als een alternatief voor de gehele mensheid.

Tot slot, reiken de leden van Hizb ut Tahrir Nederland hierbij de hand uit naar de moslims om samen onze toekomst vorm te geven opdat onze identiteit gewaarborgd kan worden en een bron van steun zal zijn voor de mondiale *oemma*.

‘Laat er onder u een groep (partij) zijn die oproept tot ghayr (deugdzaamheid, oftewel Islam), al m’aroeef (het goede) gebiedt en al moenkar (het slechte) verbiedt’⁴¹

⁴¹ (Zie vertaling betekenissen van de Edele Koran: soera al-i-Imraan 03, aya 104)

Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims in Nederland

Om een goed beeld te krijgen van de verandering van het overheidsbeleid met betrekking tot immigranten en moslims is het belangrijk om een blik te werpen op alle relevante beleidsstukken, zodat de verandering van het beleid en de redenen hiervoor begrepen kunnen worden.

In deze appendix worden zes belangrijke beleidsstukken besproken waarin gesproken wordt over het overheidsbeleid met betrekking tot de immigranten. De stukken zijn verdeeld over de volgende fasen:

- Fase 1: het treffen van noodzakelijke voorzieningen
- Fase 2: het proces van emancipatieproces
- Fase 3: Islam als een probleem

Fase 1: het treffen van noodzakelijke voorzieningen

Toen de arbeidsmigranten naar Nederland kwamen, moesten noodzakelijke voorzieningen geregeld worden om ervoor te zorgen dat zij op een schappelijke manier hun werk konden doen en konden leven in de Nederlandse samenleving. De overheid ging er in deze fase vanuit dat de migranten na verloop van tijd terug zouden keren naar hun land van herkomst. Om deze reden richtte de overheid zich ook op behoud van taal en cultuur zodat de migranten weer gemakkelijk hun weg in het land van herkomst zouden vinden bij terugkomst. In deze periode is er één beleidsnota geschreven en dat is de Nota buitenlandse werknemers (1970)

Nota buitenlandse werknemers (1970)

Dit rapport beschrijft de geschiedenis van de komst van de gastarbeiders en de redenen hiervoor. Er wordt gesteld dat door de gunstige economische omstandigheden in de jaren vijftig dit ertoe heeft geleid dat er grote tekortkomingen ontstonden op de arbeidsmarkt waardoor de overheid werknemers vanuit het buitenland ging werven om deze tekortkomingen op te vullen.

De overheid begon zich na verloop van tijd zorgen te maken over de gastarbeiders (hetgeen in het volgende citaat duidelijk wordt):

“Zoals uit het voorgaande moge blijken heeft in de loop der jaren de toelating van buitenlandse werknemers zich ontwikkeld van een meer incidenteel gebeuren van zeer beperkte omvang tot een onderwerp van blijvende overheidszorg. Vanuit de werknemer gezien gaat het natuurlijk steeds - al kan het verblijf in Nederland van beperkte duur zijn - om een beslissing van ver gaande aard: het gaan werken in een ander land veelal onder geheel nieuwe

Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims in Nederland

werkomstandigheden, vrijwel steeds onder geheel verschillende levensomstandigheden en gescheiden van gezin en familie. Evenzeer als de overheid bij het toelatingsbeleid aan het nationale belang moet toetsen - in casus het belang van de Nederlandse arbeidsmarkt -, moet het belang van de tot ons land toegelaten werknemer in het oog worden gehouden.” (pagina 4)

De regering maakt zich ook nadrukkelijk zorgen om het potentiële leed dat de gastarbeiders kunnen ervaren door de lange afwezigheid van hun families en er wordt gesproken over de noodzakelijkheid van gezinshereniging:

“Wat dit betreft bevestigt de Regering andermaal haar mening, dat gezinsscheiding van lange duur oorzaak kan zijn van leed voor de betrokkenen en kan leiden tot gezinsmoeilijkheden. Wanneer andere aspecten en overwegingen geen rol zouden spelen, zou gezinshereniging dan ook zo spoedig mogelijk moeten plaatsvinden.” (pagina 9)

Behoud van identiteit

Met betrekking tot de identiteitsvorming van de migranten pleit de overheid ervoor om de arbeiders te stimuleren hun identiteit te behouden gezien het feit ze verwachten dat de arbeiders uiteindelijk weer zullen vertrekken naar hun geboorteland en dan geen problemen zouden moeten ondervinden met het re-integreren:

“Meer dan op de bevordering van de inpassing als zodanig dient het beleid er op gericht te zijn de groep de kans te geven eigen identiteit te bewaren (...). Ten aanzien van de buitenlandse werknemers, die doorgaans slechts korte tijd in ons land zullen verblijven, zal het accent zelfs voornamelijk op het behoud van eigen identiteit worden gelegd. Her aanpassingsmoeilijkheden bij terugkeer naar eigen land zullen dan zo gering mogelijk zijn”. (pagina 10)

*Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims
in Nederland*

Zoveel mogelijk behouden van taal en cultuur in het onderwijs

Met betrekking tot onderwijs is hetzelfde beleid gevoerd en wordt er ook aan de kinderen gedacht om ervoor te zorgen dat ze zoveel mogelijk hun cultuur en taal kunnen behouden:

“Onderwijs aan kinderen van buitenlandse werknemers In onmiddellijke verband met de onder a genoemde probleemstelling staat het onderwijs aan buitenlandse kinderen. Hier rijst de vraag welke soort onderwijs nodig is: - zuiver eigen nationaal onderwijs met het oog op een mogelijke terugkeer van de ouders naar hun eigen land, zodat de aansluiting op het onderwijs daar geen moeilijkheden oplevert; - zuiver Nederlands onderwijs ten einde de integratie van de kinderen in Nederland te bespoedigen en hen alle kansen op onderwijsgebied hier aanwezig te doen benutten; in dit laatste geval moet dan zeker aanvullend onderwijs worden gegeven dat ten doel heeft de kinderen de nodige kennis van hun eigen taal en cultuur bij te brengen om de kloof, die tussen ouders en kinderen bij emigratie te ontstaan, zo klein mogelijk te doen zijn”. (pagina 12)

En met betrekking tot Islam wilde de overheid geestelijke verzorging faciliteren:

“Voor degenen, die een andere godsdienst zijn toegedaan, zoals de Moslims, wordt eveneens getracht aan de behoeften van geestelijke verzorging zich uitend o.a. in het onderhouden van bepaalde rites en gebruiken tegemoet te komen. Dit stuit soms nog op moeilijkheden omdat men in Nederland tot nu toe nauwelijks met de Islam werd geconfronteerd”. (pagina 13)

Fase 2: het proces van emancipatie

In deze fase kwam de overheid tot het besef dat de meeste arbeidsmigranten voorgoed zouden blijven. Hiervoor moest dus een nieuw beleid uit worden gestippeld die met name gericht was op het idee van een multiculturele samenleving waar onderlinge verschillen worden gerespecteerd en op het wegwerken van de achterstandspositie van de migranten. Tijdens deze fase zijn er twee beleidsstukken geschreven:

- Etnische minderheden (1979)
- Allochtonenbeleid (1989)

Etnische minderheden. A: Rapport aan de regering; B: Naar een algemeen etnisch minderhedenbeleid? (1979)

Reden van het schrijven van het rapport: mogelijkheid permanent verblijf

Inmiddels bijna tien jaar na het schrijven van de Nota Buitenlandse Werknemers, heeft de regering zich gerealiseerd dat er een grote kans bestaat dat veel arbeidsmigranten niet meer terug zullen gaan naar het land van herkomst maar dat ze zich permanent zullen vestigen in Nederland:

“Verwachtingen dat een groot deel van de minderheden, met name de migranten van Surinaamse herkomst en de mediterrane buitenlandse werknemers, na verloop van enige jaren weer terug zou keren naar het land van herkomst, zijn niet bewaarheid. Integendeel, niet alleen de toegenomen verblijfsduur maar ook de sterke toegenomen gezinshereniging wijst erop dat in onze samenleving de aanwezigheid van relatief grote etnische minderheden een permanent karakter zal hebben”. (pagina X)

*Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims
in Nederland*

Wegens de verwachting dat vele arbeidsmigranten permanent zullen blijven maakt de overheid zich zorgen om een mogelijke achtergestelde positie die zij kunnen hebben:

“In de Nederlandse samenleving is de etnische en raciale diversiteit toegenomen. Men moet aannemen dat deze grotere diversiteit een blijvend kenmerk van onze samenleving zal zijn. Verschillende factoren en processen werken in onderlinge wisselwerking zodanig in het nadeel van de etnische minderheden, dat er een gerede kans bestaat op een samenleving, waarin de etnische minderheden gedurende lange tijd tot de zwakste groepen zullen behoren. Zowel ten gevolge van ontwikkelingen binnen de minderheden als van ontwikkelingen in de Nederlandse samenleving zijn zij onderhevig aan sterke tendenties tot voortduring van een sociale achterstandspositie en van culturele isolering.” (pagina XVII)

Wederzijdse acceptatie en aanpassing

Om de achterstandspositie te verwijderen vindt de overheid het belangrijk dat er sprake is van integratie op een manier waarop de immigrant en de ontvangende bevolking elkaar accepteren (ondanks hun verschillen):

“Het door de Raad bepleite uitgangspunt, dat het overheidsbeleid in beginsel dient uit te gaan van de mogelijkheid van een permanent verblijf en zich daarom sterker dient te richten op het opheffen van de achterstandspositie van de etnische minderheden, heeft gevolgen voor het ten aanzien van culturele aspecten te voeren beleid. Een versterkte deelneming van de minderheden in de Nederlandse samenleving verdraagt zich niet met een cultureel isolement. De Raad wil nadrukkelijk stellen dat evenzeer als minderheid en meerderheid elkaars opvattingen dienen te respecteren, beide moeten erkennen dat een optimaal deelnemen van minderheden aan de samenleving verandering van beider culturen vraagt. Een situatie waarin minderheid en meerderheid de eigen opvattingen buiten discussie stellen, betekent een perspectief zoals in hoofdstuk

*Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims
in Nederland*

3 werd geschetst, namelijk een gereede kans op culturele isolering en identiteitsverlies en een sociaaleconomische achterboedepositie van de minderbeden. Deze beschouwingswijze wijkt af van de visie die aan het voorheen gevoerde beleid ten grondslag lag. Uit de doelstelling 'behoud van culturele identiteit' komt een statische visie ten aanzien van de cultuur van etnische minderbeden naar voren. In een dergelijke visie wordt de beweeglijkheid en het aanpassend vermogen van die culturen bij sociale verandering miskend en wordt evenmin recht gedaan aan de verscheidenheid in culturele oriëntaties die ook binnen de drie onderscheiden categorieën minderbeden bestaat.” (pagina XXI)

“Het vraagstuk van de eigen identiteit dient naar de mening van de Raad te worden bezien in het licht van een pluriforme samenleving, waarin minderheid en meerderheid zich voor elkaar open stellen. In die communicatie zal men zich rekenschap moeten geven van de wezenlijke verworvenheden van de eigen cultuur waarop men geen inbreuk verdraagt en van de cultuurelementen ten aanzien waarvan men een grotere wederzijdse tolerantie kan opbrengen.” (pagina XXIV)

Allochtonenbeleid (1989)

Reden voor het beleid: immigranten blijven en grote werkloosheid

Tien jaar na het laatste rapport is dan daadwerkelijk duidelijk geworden dat de arbeidsmigranten blijven. De vrees die toen werd uitgesproken met betrekking tot de kans op een achterstandspositie, kwam ook uit omdat werkloosheid onder de arbeidsmigranten hoog was:

“...toen de raad hierover ook reeds rapporteerde, zijn de omstandigheden op twee belangrijke punten gewijzigd. In de eerste plaats is, anders dan toen werd aangenomen en ondanks het restrictief toelatingsbeleid, de immigratie sindsdien nauwelijks in omvang afgenomen. Het aantal personen op wie het huidige

*Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims
in Nederland*

minderbedenbeleid zich richt, is mede hierdoor in tien jaar tijds gestegen van 473.000 tot 756.000, een toename met 60 procent. Het is de vraag of het beleid in zijn huidige opzet voldoende rekening kan houden met de gevolgen van deze groei en de te verwachten voortgang hiervan. In de tweede plaats is de werkloosheid onder de minderbeden in deze periode dramatisch gestegen; bij sommige groepen zelfs tot boven de 40 procent van de beroepsbevolking. Dit laatste verschijnsel is uiterst zorgwekkend: er dreigt een perspectief van kansloosheid, dat zich bij sommige groepen tot in volgende generaties kan voortzetten. Het onderwijs blijkt niet voldoende bij machte dit proces te doorbreken. Bovendien bemoeilijkt de geringe arbeidsparticipatie van de minderbeden de spontane totstandkoming van interetnische contacten.”
(pagina 9)

Nadruk op scholing volwassenen en kinderen voor verbetering
arbeidskansen

Om de werkloosheid en achterstand weg te werken zal de overheid maatregelen nemen om het onderwijs voor de allochtonen te verbeteren. Er komt een leerplicht voor kinderen en ook de volwasseneneducatie wordt verbeterd:

“Dit beleid dient zich toe te spitsen op drie sectoren: arbeid, onderwijs en volwasseneneducatie. De gedachte hierbij is dat een effectief integratiebeleid op deze gebieden het treffen van specifieke maatregelen voor allochtonen op andere gebieden goeddeels overbodig zal maken. Daarom komen deze andere gebieden - met name huisvesting, justitie, gezondheidszorg en welzijn - in dit rapport slechts beknopt aan de orde.” (pagina 11)

“In het onderwijs moeten volgens de raad betere voorzieningen worden gecreëerd voor de opvang van niet-Nederlandstalige leerlingen. De raad pleit voor herinvoering op ruime schaal van opvangklassen voor leerlingen die op latere leeftijd naar Nederland komen, en voor invoering van taalklassen voor allochtone kleuters die aan het begin van het basisonderwijs het Nederlands

*Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims
in Nederland*

onvoldoende beheersen. Ook in de voorschoolse periode dienen betere opvangvoorzieningen voor allochtone kinderen te komen. Een betere kennis van de Nederlandse taal is een noodzakelijke maar geen voldoende voorwaarde voor verbetering van het rendement van het onderwijs aan minderbeden. Er dient beter op te worden toegezien dat de leerplicht wordt nageleefd, ook voor meisjes. Voorts dient het aantal voortijdige schoolverlaters drastisch te worden teruggedrongen en moet worden bevorderd dat allochtonen meer dan thans middelbare en hogere opleidingen volgen.” (pagina 12)

Respecteren van culturele verscheidenheid in de samenleving

Zoals bij de vorige beleidsstukken het geval was, is het ook bij dit beleid het geval dat de overheid nog gelooft in de culturele en levensbeschouwelijke verscheidenheid en stelt dat deze geëerbiedigd moet worden:

“De overheid dient de culturele en levensbeschouwelijke verscheidenheid, die van oudsher mede haar oorsprong vindt in de immigratie, te eerbiedigen. Zij behoort zich hierbij te laten leiden door de (grond)wettelijk gewaarborgde vrijheid tot zelforganisatie en door het beginsel van de materiele gelijkheid bij eventuele medefinanciering van voorzieningen, ook wanneer deze door allochtonen zijn ingericht. Achterstelling noch bevoordeling van allochtonen behoren hierbij plaats te vinden; als allochtonen bepaalde drempels ervaren, kan de overheid helpen deze te slechten tot het voor autochtonen geldende niveau.” (pagina 13)

Fase 3: Islam als een probleem

Tijdens deze fase wordt de islam als een probleem uitgezonderd en wordt er veel beleid geschreven om bepaalde benoemde problemen aan te pakken. Er bestaat met name zorgen over radicalisering en jihadisme. Tijdens deze periode zijn er vier beleidsstukken geschreven:

- Nota weerbaarheid tegen radicalisering van moslimjongeren (2005)
- Integratienota: integratie, binding en burgerschap (2011)
- Actieprogramma Integrale Aanpak Jihadisme (2014)
- Integrale aanpak Problematisch gedrag en ongewenste buitenlandse financiering van maatschappelijke en religieuze instellingen (2019)

Nota weerbaarheid tegen radicalisering van moslimjongeren (2005)

Reden voor de nota: radicalisering moslimjongeren

Deze nota laat voor het eerst een andere koers zien in het overheidsbeleid. Terwijl in de voorgaande beleidsstukken de overheid zich totaal geen zorgen maakte over islam, richt het huidige beleid zich bijna uitsluitend op de islam en moslims. Na de aanslagen op de Twin Towers, merkt de overheid op dat de nieuwe generatie moslims vatbaar is voor ‘radicalisering’. Deze nota werd geschreven om de definitie van radicalisering te verhelderen en een strategie door te geven om dit tegen te gaan.

“Op 10 november 2004 heeft het kabinet aan de Tweede Kamer een brief geschreven naar aanleiding van de moord op Theo Van Gogh. De brief schetst

*Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims
in Nederland*

een samenhangende aanpak van de gewelddadige islamitische radicalisering en de daarmee verbonden terroristische dreiging waar de Nederlandse samenleving in de afgelopen jaren mee te maken heeft gekregen.” (pagina 2)

Radicalisering wegens frustratie

In het volgende stuk wordt duidelijk dat de overheid vindt dat de oorzaken voor radicalisering liggen bij verschillende zaken waaronder de economische achtergestelde positie van de ouders, wantrouwen naar moslims na de aanslagen op de Twin Towers en frustratie door het niet vervullen van aanwezige ambities.

‘De islam is voor de moslimmigranten van de eerste generatie vooral een bron van voorschriften voor het dagelijks bestaan en bepaalt de kalender van feestdagen en belangrijke gebeurtenissen, zoals de vastentijd. De wereld waarin een groot deel van de moslimmigranten van de eerste generatie leeft, is een andere dan de wereld waarin hun kinderen opgroeien. De onaanzienlijke maatschappelijke positie waar hun ouders in terecht zijn gekomen straalt af op de kinderen en de islam waarin zij zijn grootgebracht wordt sinds «11-9» en de gebeurtenissen die daarop zijn gevolgd door niet-moslims met toenemende achterdocht bejegend. ...Maar niet iedereen is succesvol in onderwijs en beroep. Veel jongeren krijgen te maken met tegenslag en gefrustreerde ambities. Soms overstijgt het ambitieniveau de mogelijkheden die er zijn. Soms hebben zij teveel moeite de leefwereld van thuis te verenigen met de verwachtingen waar ze buitenshuis mee te maken hebben. Op zoek naar de oorzaken van hun tegenslag zijn deze jongeren vatbaar voor argumentaties waarin de samenleving hiervan de schuld krijgt. Ze komen terecht in een discours waarin niet de reële problemen die de inpassing in de Nederlandse samenleving met zich brengt centraal staan, maar waarin het in de eerste plaats gaat over discriminatie en uitsluiting van moslims door een samenleving die de islam ziet als het kwaad van deze tijd. Via internet, moskeeën en rondreizende imams komen ze in contact met het gedachtegoed van de radicale islam. Sommigen die hiermee in aanraking komen raken ervan overtuigd dat de radicale islam het antwoord

*Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims
in Nederland*

is op de als vijandig gepercipieerde samenleving waarin zij zijn opgegroeid, maar waarin ze zich niet op hun plaats voelen.’ (pagina 4-5)

“Niet alleen jongeren die van huis uit vertrouwd zijn met de islam kiezen het pad van de radicalisering. Ook op sommige autochtone jongeren heeft het radicaal-islamitische denken vat. Ook bij hen is het vaak een reactie op gefrustreerde verwachtingen of niet verwezenlijkte idealen. Een radicale islam die belooft een einde te maken aan de hypocrisie en verdorvenheid van de westerse samenleving komt tegemoet aan hun verlangen naar een zuivere en pure wereld.” (pagina 5)

Onderwijzen van belang democratie en verhelpen economische achterstand als strategie tegen radicalisering.

De overheid wil radicalisering bestrijden middels het versterken van het geloof in het belang van democratische principes en het wegwerken van de economische achterstand. Dit moet ervoor zorgen dat jongeren weerbaarder worden tegen radicalisering.

“In het voorgaande is geconstateerd dat integratie in sociale verbanden die de waarden van democratische rechtsorde ondersteunen de beste garantie is tegen radicalisering. Dat is precies wat het kabinet met zijn algemene integratiebeleid wil bereiken. In de reactie van het kabinet op het rapport van Commissie Blok is het verminderen van de economische, sociale en culturele afstand van allochtonen ten opzichte van de samenleving genoemd als het belangrijkste oogmerk van het integratiebeleid. Gedeeld burgerschap door actieve participatie in alle sectoren van de samenleving moet ertoe leiden dat de Nederlandse samenleving een gezamenlijk project wordt van autochtonen én allochtonen.” (pagina 6)

“Rode draad van het actieprogramma is bewustwording van de beginselen van de democratische rechtsorde bij jongeren die vatbaar zijn voor radicaliseringsinvloeden. Het programma wil bereiken dat er ook bij hen een

Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims in Nederland

gedeeld besef ontstaat van het belang van de democratische rechtsorde voor hun levenskansen. Wanneer zo'n besef er is zullen deze personen en groepen zich beter teweer kunnen stellen tegen de beloften van die vormen van het islamitisch radicalisme die zich afzetten tegen de democratische rechtsorde". (pagina 7)

Integratienota: integratie, binding en burgerschap (2011)

Aanleiding nota: het falen van de multiculturele samenleving

Deze nota laat een andere wending zien, zoals deze in de eerste twee fasen was ingezet. Waar de overheid in het begin geloofde in een multiculturele samenleving, wordt er in deze nota geconstateerd dat dit project gefaald heeft en dat de gewenste resultaten niet zijn behaald.

“Integratie is een onderwerp dat vandaag de dag met gemengde gevoelens wordt aangesneden. Europese landen worden geconfronteerd met de weerbarstige gevolgen van decennia van migratie naar en binnen Europa van grote groepen mensen, vaak uit niet-westerse landen. Verschillende politici in Nederland en regeringsleiders in ons omringende landen hebben zich recent uitgesproken tegen een samenleving waarin groepen langs elkaar heen leven. In dat kader wordt in het bijzonder het perspectief van een multiculturele samenleving ter discussie gesteld. Geconstateerd wordt dat het multiculturalisme heeft gefaald omdat anders dan gedacht en verwacht de verschillende etnische en culturele groepen die deel uitmaken van de Europese samenlevingen in de afgelopen decennia niet wederzijds tot elkaar zijn gekomen in een nieuwe eenheid. Culturele verscheidenheid heeft in hun ogen veeleer tot verdeeldheid en op zijn best tot welwillende wederzijdse veronachtzaming geleid.

Het kabinet deelt deze onvrede over de multiculturele samenleving. De hardnekkigheid van integratieproblemen onderstrepen het beeld dat het model van de multiculturele samenleving geen oplossing heeft kunnen bieden voor het dilemma van de pluriforme samenleving. Hoewel er onmiskenbaar sprake is

Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims in Nederland

van integratie en vele migranten met succes hun weg hebben weten te vinden in de economie, de cultuur, de politiek en het onderwijs, domineert de zorg over dat deel van de migranten dat er niet in slaagt in Nederland een zelfstandig bestaan op te bouwen. Te veel kinderen groeien op in slecht functionerende gezinnen in een omgeving waar werkloosheid, schulden, schooluitval en crimineel gedrag aan de orde van de dag zijn. Bij dat alles is er een groeiende zorg dat de integratie op sociaal cultureel terrein achterblijft en tegenstellingen zich verduurzamen en verharden. Keer op keer blijkt dat veel Nederlanders de etnische en culturele diversiteit die Nederland kenmerkt niet als een verrijking ervaren, maar als een bedreiging ervaren. Al bijna twintig jaar vindt ongeveer de helft van de Nederlanders dat er te veel mensen van andere nationaliteiten in Nederland wonen.” (pagina 1)

Aanhoudende zorgen over de islam

De zorgen over de islam die in de vorige nota te vinden waren, zijn ook in deze nota terug te vinden. Radicalisering wordt opnieuw tegenover de democratie geplaatst en dit keer wordt ook de vrijheid van religie genoemd. Men stelt dat het geen bescherming zou mogen bieden voor moslims om radicaal of fundamentalistisch te zijn.

“Een bijzonder aspect van de hedendaagse integratieproblematiek wordt gevormd door ontwikkelingen in de islamitische en Arabische wereld. Zorgen in Nederland over internationale ontwikkelingen worden verbonden met zorgen over Nederland. Berichtgeving over aanslagen en andere gewelddadige acties door organisaties die claimen ‘de islam’ te representeren voeden de onzekerheid over het bestaan van culturele verschillen tussen de westerse en de islamitische wereld, en de zorg dat niet alleen de culturele eigenheid, maar ook de kernwaarden van de Nederlandse samenleving in het geding zijn. Zo is 41% van de autochtone Nederlanders van mening dat een islamitische en westerse levenswijze niet samengaan.” (pagina 4)

*Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims
in Nederland*

“Een belangrijke element van dat klimaat van vrijheid en verantwoordelijkheid vormt vanouds de Godsdienstvrijheid. Die vrijheid omvat alle godsdiensten en overtuigingen; ook de islam. Dat laat onverlet dat het kabinet zich bewust is van het feit dat de islam, welke als geloof van veel immigranten in korte tijd tot één van de omvangrijkere religies in Nederland is geworden, bij delen van de bevolking zorgen oproept vanwege andere tradities, opvattingen en de associatie met geweld en radicalisme elders in de wereld alsook in Nederland. De verworvenheden van een democratische rechtsstaat zouden in hun ogen onder druk kunnen komen te staan. Het kabinet onderkent het bestaan van die zorgen en ziet het als taak om die waar mogelijk weg te nemen omdat zij samenhang in de samenleving bedreigt; maar niet door miskening van de godsdienstvrijheid jegens de islam of principieel wantrouwen jegens die godsdienst. De godsdienstvrijheid mag echter geen bescherming bieden tegen radicalisering en gedrag dat antidemocratisch is of fundamenteel in strijd met de grondslagen van de Nederlandse samenleving. Ook de moslimgemeenschap zelf en voorgangers van de islam hebben daarin een taak door duidelijk te maken dat radicalisering en anti integratieve en antidemocratische uitingen niet inherent zijn aan de islam mede door daar afstand van te nemen. De democratische rechtsstaat is en blijft het enige uitgangspunt voor de Nederlandse samenleving.” (pagina 5-6)

Aanpassen aan de ontvangende cultuur

Hetgeen ook opvallend is aan deze nota is dat er een hardere toon is naar de immigrant en dat er nu meer van deze gevraagd wordt om zich aan te passen aan de ontvangende Nederlandse cultuur.

“De Nederlandse samenleving in al haar verscheidenheid is de samenleving waarin diegenen die zich in Nederland vestigen, moeten leren leven, waaraan zij zich moeten aanpassen en zich in moeten voegen. Dat mag lijken op een massieve stellingname richting migranten, maar is het niet. Wie zijn eigen land verlaat om te gaan wonen in een ander land, verwacht zaken aan te treffen die men in het land van herkomst zodanig heeft gemist dat men de fundamentele

Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims in Nederland

stap neemt om elders een bestaan op te bouwen. Met name vluchtelingen hebben aan den lijven ondervonden wat het betekent wanneer fundamentele rechten van mensen met voeten getreden worden. De kernwaarden en vrijheden waarop de Nederlandse rechtsstaat is gebaseerd staan aan de basis van het klimaat van vrijheid en verantwoordelijkheid waar dit kabinet voor staat.” (pagina 5)

Actieprogramma Integrale Aanpak Jihadisme (2014)

Aanleiding actieprogramma: voorkomen nieuwe aanwas jihadistische beweging

Dit actieprogramma is gepubliceerd door de overheid om te helpen in de strijd tegen radicalisme en dit keer ook jihadisme. Het actieprogramma heeft als doel om nieuwe aanwas van de jihadistische beweging te voorkomen door het bestrijden van radicalisering en het wegnemen van de voedingsbodem.

“De dreiging die van het jihadisme uitgaat en het voorkomen van aanslagen vraagt om een krachtige, offensieve, brede aanpak, waarbij zowel de harde kern van jihadisten wordt bestreden, als de verspreiding van het gewelddadige gedachtegoed, door zowel een strafrechtelijke als bestuurlijke aanpak. Bij de bestrijding van de jihadistische beweging is het zaak om nieuwe aanwas van de jihadistische beweging te voorkomen door het tegengaan van radicalisering en het wegnemen van de voedingsbodem. Dit actieprogramma beschrijft de brede integrale aanpak. Het doel van dit programma is drieledig: het beschermen van de democratie en rechtsstaat, het bestrijden en verzwakken van de jihadistische beweging in Nederland en het wegnemen van de voedingsbodem voor radicalisering.” (pagina 2)

Aanpak op vijf verschillende gebieden

De aanpak richt zich op vijf verschillende gebieden waarmee de overheid bovengenoemde doelen wil gaan bereiken.

*Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims
in Nederland*

“1. Risicoreductie jihadgangers:

De risico's die uitgaan van jihadgangers worden met alle mogelijke middelen beperkt. Het gaat hier om strafrechtelijke, bestuurlijke en maatschappelijke maatregelen om jihadgangers aan te pakken opdat ze geen verdere schade kunnen aanrichten.

2. Interventies uitreis:

Potentiële uitreizen worden voorkomen of bemoeilijkt.

3. Radicalisering:

a. Ronselaars worden aangepakt, verspreiders van de ideologie worden verstoord, hun bereik beperkt en verspreiding van de radicale boodschap wordt een halt toegeroepen.

b. Radicalisering wordt gesignaleerd, tegengegaan, nieuwe aanhang van de jihadistische beweging wordt voorkomen en tegengeluiden worden gestimuleerd.

c. Maatschappelijke spanningen worden tegengegaan omdat deze mede een voedingsbodem kunnen zijn voor radicalisering.

4. Sociale media:

De verspreiding van online radicaliserende, haatzaaiende, gewelddadige jihadistische content wordt bestreden.

5. Informatie-uitwisseling en samenwerking:

Om de effectiviteit van de betrokken organisaties te optimaliseren wordt geïnvesteerd in kennis, kunde, en samenwerkingsverbanden op lokaal, nationaal en internationaal niveau.” (pagina 3)

Maatregelen op basis van vermoeden

Dit actieprogramma benoemt meerdere maatregelen die men kan toepassen op moslims enkel op basis van verdenking en zonder bewijs. Hieronder zullen een aantal van deze maatregelen genoemd worden:

Appendix: de geschiedenis van het overbeidsbeleid ten opzichte van moslims in Nederland

“7. Van uitreizigers over wie gegronde vermoedens bestaan van aansluiting bij een terroristische strijdgroepering worden Nederlandse reisdocumenten gesignaleerd ter vervallenverklaring of weigering.” (pagina 7)

“15. Bij gegronde vermoedens van uitreis worden de reisdocumenten gesignaleerd ter vervallenverklaring of weigering (inclusief identiteitskaarten).

a. Paspoorten worden vervallen verklaard op basis van artikel 23 van de

Paspoortwet bij gegrond vermoeden dat iemand in het buitenland handelingen zal verrichten die een bedreiging vormen voor Nederland.” (pagina 11)

“17. In het geval van vermoedelijke uitreis waarbij een minderjarige betrokken is, worden kinderbeschermingsmaatregelen getroffen.” (pagina 11)

Preventieve aanpak

In het actieplan op pagina 16 tot en met 20 staan verschillende initiatieven waarbij getracht wordt om radicalisering tegen te gaan. Ze behandelen onder andere de volgende punten:

1. Het samenwerken met de islamitische gemeenschap door imams en moskeebesturen als bondgenoten te nemen.
2. Inzetten van sleutelfiguren die getraind worden en een alternatief geluid bieden.

“Lokale netwerken van sleutelfiguren die binnen de eigen gemeenschap gevoelige onderwerpen bespreekbaar maken (zoals vervreemding, radicalisering en jihadgang) worden verder uitgebouwd en getraind.”(pagina 17)

3. Bezorgde burgers betrekken door anonieme meldingen te maken over verdenking van radicalisering.

*Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims
in Nederland*

“Er komt een Nationaal Meldpunt radicalisering voor alle vormen van extremisme en jihadisme. Bezorgde burgers en eerstelijns professionals kunnen hier anoniem melding maken van ernstige zorgen over radicalisering, rekrutering en jihadisme. Meldingen worden beoordeeld en passend verwerkt (bij de meest relevante instantie).” (pagina 17)

4. Onderwijsinstellingen ondersteunen middels stimuleren van burgerschap
5. Persoonsgerichte aanpak bij radicaliserende jongeren in lokale risicogebieden. Sociale wijkteams worden getraind op het signaleren van radicalisering.
6. Motiveren van tegengeluid door bepaalde initiatieven die een tegengeluid bieden te steunen waarin bijvoorbeeld gezaghebbende geleerden zich uitspreken tegen jihadisten

“Aansluiten bij bestaande (internationale) islamitische tegengeluiden. De moslimgemeenschap wordt gestimuleerd om de uitspraken waarin (buitenlandse) gezaghebbende geleerden zich uitspreken tegen jihadisten ook voor Nederlandse doelgroepen toegankelijk te maken.” (pagina 18)

7. Het uitdragen van de onderliggende waarden van de rechtsstaat

Integrale aanpak Problematisch gedrag en ongewenste buitenlandse financiering van maatschappelijke en religieuze instellingen (2019)

Aanleiding actieprogramma: tegengaan van gedrag dat beschouwd kan worden als ondermijning van de democratische rechtsorde

Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims in Nederland

Dit actieprogramma is op dit moment de meest recente publicatie van de overheid waarin ze gedrag tegen wil gaan dat beschouwd kan worden als ondermijning van de democratische rechtsorde. Dit wordt verstaan onder problematisch gedrag. Bij het kabinet bestaan er zorgen over gedragingen die op gespannen voet staan met de democratische rechtsorde en als onverdraagzaam en anti-integratief worden beschouwd. De focus wordt hierbij gelegd op salafisme, ongewenste buitenlandse financiering en extremistische sprekers.

Op pagina 2 van het document staat het volgende over de inhoud ervan:

“In deze brief wordt een integrale aanpak van problematisch gedrag uiteengezet. Dit is gedrag dat beschouwd kan worden als een vorm van ondermijning van de democratische rechtsorde. Ondermijning is te definiëren als stelselmatige, doelbewuste en in vele gevallen heimelijke activiteiten die door de nagestreefde doelen, de gebruikte middelen of ressorterende effecten de democratische rechtstaat, de bijbehorende instituties en onderlinge samenhang tussen burgers verzwakken, destabiliseren, ondergraven of saboteren. Te denken valt daarbij aan het stelselmatig en dwingend afwijzen of belemmeren van democratische processen (zoals raadsvergaderingen en verkiezingen) en het gezag van democratisch-rechtstatelijke instituties (zoals de rechterlijke macht en overheid). Dergelijke problematische gedragingen zijn, ook wanneer zij niet vallen binnen het strafrechtelijke kader, onacceptabel.” (pagina 2)

Aanpak ‘problematisch gedrag’ dat wel binnen de grenzen van de wet valt

Wat de titel van het document al duidelijk laat blijken, is dat er een focus wordt gelegd op een aanpak waarbij voornamelijk gedrag wordt meegenomen dat niet strafbaar is. Om deze reden wordt er ook gesproken over ‘problematisch gedrag’ en niet over strafbaar gedrag. Dit wordt ook duidelijk uit de volgende quote:

Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims in Nederland

“De aanpak van problematisch gedrag en ongewenste buitenlandse financiering vraagt uiteraard niet alleen om adequate duiding, maar ook om handelingsperspectief. En omdat het veelal gaat om gedrag dat binnen de grenzen van de wet valt maar wel problematisch is, is juist dat gedrag lastig aan te pakken.” (pagina 3)

Verder zullen zij actief proberen samen te werken met de islamitische gemeenschap en wordt haar samenwerking als onmisbaar geacht om het problematische gedrag te bestrijden:

“Onmisbaar zijn de verschillende betrokken gemeenschappen in Nederland. Zij hebben vaak het meest te lijden onder problematisch gedrag. Soms direct, bijvoorbeeld wanneer een extremistische spreker jongeren boodschappen meegeeft die hen niet helpen om mee te doen in de maatschappij. Maar vaak ook indirect doordat dergelijke problematische uitspraken (ten onrechte) een negatieve weerslag hebben op de beeldvorming van de islamitische gemeenschappen als geheel. Zij zijn daarom voor de (lokale) overheid belangrijke partners in het tegengaan van dit problematische gedrag. Om die reden zet de Taskforce zich in om naast gemeenten ook samen te werken met betrokken gemeenschappen om de weerbaarheid tegen problematisch gedrag te versterken en daar waar nodig de relatie tussen gemeenten en gemeenschappen te verstevigen.” (pagina 3)

Tegengaan ongewenste buitenlandse financiering vanuit ‘onvrije landen’

De Taskforce richt zich ook op buitenlandse geldstromen die afkomstig zijn van ‘onvrije’ landen. Voor deze landen wordt geen definitie gegeven.

“In dit kader is het Regeerakkoord van belang waarin staat dat beïnvloeding vanuit onvrije landen en organisaties via sociale media of door de financiering van organisaties in Nederland onwenselijk is. Voorkomen moet worden dat

*Appendix: de geschiedenis van het overheidsbeleid ten opzichte van moslims
in Nederland*

vanuit het buitenland via geldstromen naar politieke, maatschappelijke en religieuze organisaties onwenselijke invloed wordt gekocht.” (pagina 5)

Verbod op radicale organisaties en politieke partijen

In de aanpak wordt ook besproken dat men bezig is met het verbieden van ‘radicale organisaties’.

“Op 21 december 2018 is een wetsvoorstel in internetconsultatie gebracht om de mogelijkheden voor het Openbaar Ministerie uit te breiden om via de rechter radicale organisaties te verbieden. Straks kan niet alleen de werkzaamheid maar ook het doel van een rechtspersoon leiden tot een verbod van die organisatie. Een dergelijk verbod is echter enkel aan de orde als de gedraging zo ver gaat dat dit leidt tot strijd met de openbare orde, bijvoorbeeld door structureel op te roepen tot geweld of aan te zetten tot haat en discriminatie.” (pagina 7)

In deze publicatie gaan we in op twintig jaar assimilatiebeleid. Alhoewel de Nederlandse overheid nooit openlijk officieel heeft gesproken over assimilatie van moslims, blijkt vanuit historisch oogpunt dat beleidsmakers wel degelijk een assimilatie voor de moslims in Nederland voor ogen hebben. Dit wordt onder meer aangetoond met een blik op de beleidsvoering van de afgelopen twintig jaar in Nederland ten aanzien van de moslims.

Verder wordt uiteengezet wat de verschillende relevante termen zijn die van belang zijn voor de moslims, zoals het verschil tussen integratie en assimilatie. Daarbij wordt ook uitgelegd hoe de assimilatie praktisch in Nederland wordt uitgevoerd middels het wortel – en stokbeleid.

De conclusie van deze publicatie is een kritiek op het assimilatiebeleid en de fundamentele ideologie waarop het beleid is gestoeld, namelijk de seculiere kapitalistische ideologie. Er wordt een alternatieve visie gepresenteerd voor het samenleven tussen de moslims en niet-moslims op basis van de islamitische ideologie. Tot slot wordt in deze publicatie een antwoord gegeven op de vraag over de toekomst van moslims in Nederland.

Ter onderbouwing van de verschillende bevindingen is tevens een bijlage toegevoegd met een chronologische samenvatting van de meest belangrijke punten uit beleidsnota's van de afgelopen twintig jaar. Deze publicatie tracht een verdiepende visie mee te geven op het assimilatiebeleid in Nederland en een dieper politiek bewustzijn teweeg te brengen bij de moslimgemeenschap.

